

O. ŠEBASTIÁN SABOL

Rádu sv. Bazila Velkého

Dušičky z očistca

1943

VYDAL RÁD SV. BAZILA VELKÉHO
NA SLOVENSKU

Vytlačila Kníhtlačiareň Andreja v Prešove

4096—B—1943

Povoľujem tlačiť.

Prešov, 1. XII. 1943.

**† Pavel, Č. Sv. V.
biskup**

OBSAH

I.

Farár Walbach	—	—	—	—	—	—	—	5
Sestrička Mária na Korzike	—	—	—	—	—	—	—	6
Vzrušujúce zjavenie v Belgicku	—	—	—	—	—	—	—	9
Zavraždený	—	—	—	—	—	—	—	19
V kláštore sv. Leonarda	—	—	—	—	—	—	—	25
Sestra Mária Žofia Klo	—	—	—	—	—	—	—	33
Zjavenie vlastnej matky	—	—	—	—	—	—	—	51

II.

Veci, nad ktorými sa treba zamyslieť	—	—	—	—	—	—	—	56
Čo z toho vyplýva?	—	—	—	—	—	—	—	56
Nuž naozaj je očistec?	—	—	—	—	—	—	—	58
A čo na to zdravý rozum?	—	—	—	—	—	—	—	63
Nielen pravda, ale aj osoh	—	—	—	—	—	—	—	65
Aké sú tresty v očistci	—	—	—	—	—	—	—	66
Naše povinnosti voči dušičkám	—	—	—	—	—	—	—	70
Akým spôsobom pomáhať?	—	—	—	—	—	—	—	73
Ešte slovičko na zakončenie	—	—	—	—	—	—	—	78

I.

FARÁR WALBACH.

V máji roku 1605 zomrel v meste Hall v Tirolsku dekan-farár Krištof Walbach. Po jeho smrti začaly sa na fare nepochopiteľné nepokoje, bolo počuť akési údery, ale nevedelo sa, od koho a zkadiaľ pochádzajú. Jedného dňa ukázala sa v kostole tóna nebohého farára Walbacha, ktorého v tej tóni mnohí prítomní hneď spoznali. Vidiac túto tónu celú obklopenú plameňom všetci sa naľakali a chytro otvorili dvere, aby vyšla von. Boly odslúžené mnohé sväté omše, ale na fare boly ďalej veľké nepokoje. Tak bolo až do roku 1670. V tom čase farárom v Halle bol vdp. Matúš Eberle. Mal na fare veľmi poctivú a zbožnú starú gazdinú. Keď raz večer farár Eberle sedel v izbe a mal pred sebou otvorenú knihu, z ktorej sa pripravoval na kázeň, vkročila do izby gazdiná a povedala, že už nemôže vydržať, lebo celý dom znepokojujú akési duchovia. Pán farár bol veľmi zaujatý, nechcel s ňou mnoho vyprávať a preto povedal jej, aby sa len nebála, aby išla do kuchyne a modlila sa. Smutná a nespokojná gazdiná odišla z izby farárovej, ale sotva odi-

šla, zjavil sa duch nebohého Walbacha a stanul pred farárom Eberlem. Kniha s kázňami, ktorá ležala otvorená na stole, — sama sa zatvorila, duch veľkým palcom dotkol sa koženého obalu knihy a zmizol. V najbližších dňoch boli odslúžené sväté omše za dušu nebohého Walbacha, Potom gazdiná ešte raz videla nebohého, ako on, už celkom premenený a jasný, išiel kamsi ďaleko, nedotýkajúc sa zeme, a od toho času neboly už na fare nijaké strachy a nepokoje.

Kniha, na ktorú nebohý Walbach položil svoj palec, nachádza sa aj dnes v meste Hall. Bola vydaná v Ingolstadte roku 1595. Keď nebohý Walbach položil svoj palec na knihu, prepálil jej hrubý obal a ešte 81 strán v knihe. Sám pohľad na knihu, ľudským palcom prepálenú, je vzrušujúci.

SESTRIČKA MÁRIA NA KORZIKE.

Sestrička Mária od sv. Alojza už dva roky bola nemocná na suchotiny. Hoci len ťažko, ale predsa mohla ešte odbavovať svoje duchovné cvičenia spolu s inými sestričkami. Ale v zime roku 1894 chrípka veľmi oslabila jej zdravie a 24. apríla z príkazu lekára musela si ľahnúť do postele. Možno povedať, že vtedy začalo sa už jej umieranie. Celé týždne nemohla sa ani hnúť, len kašľala, čosi ju dusilo a sily ju opúšťaly. Jej utrpenia byly opravdivým mučeníctvom. Obávajú sa, že v utrpení bude niekedy azda aj

netrpezlivá a tak stratí aj zásluhu pred P. Bohom, začala túžiť za skorou smrťou. Aj svoje spolusestry prosila, aby jej vymodlily od Boha skorú smrť. Jej stav bol skutočne hodný poľutovania.

Matka predstavená vždy ju potešovala a povzbudzovala k mužnému znášaniu utrpení pripomínajúc jej, že utrpenia v očistci sú oveľa ťažšie, ako všetky utrpenia tu na zemi, že Boh posielal nám bolesti, aby sme sa nemuseli trápiť potom na druhom svete a až tam odpykávať za svoje hriechy. Ale úbohá nemocná vo svojich veľkých bolestiach odpovedala: »V očistci aspoň budem sa môcť pohnúť a obrátiť sa a tuná som ako by pribitá k posteli.« A predsa ona odovzdala sa do vôle božej a až do posledného dychu bola spokojná a usmievala sa. Dňa 4. júna začala agonizovať a 5. júna ticho zomrela.

Večer sestrička Margita Mária od Srdca Ježišovho prosila od sestričky vikárie povolenie, aby sa mohla celú noc modliť v kaplnke za dušu nebohej sestry Márie. Toto povolenie nedostala. Avšak s. Margita Mária už od detských rokov mala zvyk, keď sa prebudí, pomodliť sa žalm: »Z hlbokosti volám k Tebe, Pane...« za dušičky v očistci. Tak i tej noci z 5. na 6. júna, keď sa zobudila, začala sa modliť za dušu nebohej s. Márie. V tom naraz uvidela v svetle mesiačika, že sa k nej približuje čosi čierne. Spoznala tvár sestry Márie, celkom jasne videla sivavý habit Rádu Sestier sv. Kláry, spoznala

pás a čierny závoj a vtedy celá zdesená zvolala:

— Ó, sestrička Mária, to vy ste tu?

— Áno, prosila som Najsv. Srdce Spasiteľa a Ono mi dovolilo prísť k vám.

— Ste vy v nebi?

— Nie, ja som v očistci.

— Ako? Vy, ktorá ste tak mnoho trpeli a tak zmužile znášali všetky utrpenia, vy ste v očistci?

— Áno, tam musím byť celých 20 dní za to, že chcela som radšej zomrieť, ako ďalej trpieť. Keď by nie to, bola by som išla po smrti priamo do neba. Trpím veľmi mnoho... Povedzte to matke predstavenej a modlite sa za mňa všetky, aby mi Pán Boh skrátil ten čas. Ó, keby ste vedeli, koľko sa mučím tuná!... Pravdu povedala matka predstavená, že v očistci mnoho treba trpieť. Teraz ja to cítim. Keď budem odchádzať do neba, dám vám o tom vedieť. Nateraz len sa modlite.

— Sestrička, nechajte mi nejaký znak, lebo bez toho matka predstavená mi neuverí.

— Nechcem sa vás dotknúť — odpovedala duša, lebo by som vás popálila a moja láska k vám mi nedovoľuje, aby som vám tak ublížila. Ale, hľa!... zajtra uvidíte, čo som urobila. A to povedajúc, položila veľký palec ľavej ruky na vankúš sestričky Margity a urobila tam čierny znak, podobný spálenine. Ešte aj ráno vankúš bolo cítiť, ako by na ňom pred chvíľkou bolo ležalo horiace uhlie. Dajúc to znamenie,

nebohá s. Mária povedala ešte: »Modlite sa, modlite sa!« a zmizla. Toto bolo prvé zjavenie nebohej sestričky Márie.

Večer 20. júna toho istého roku sestrička Margita dlho nemohla zaspáť. Počula, keď hodinky na chodbe odbíjaly jedenásť hodín a štvrť a ihneď potom zasa objavila sa nebohá sestrička Mária, celá oslnená jasotom, usmievavá, veselá a povedala: »Už idem do neba. Všetky moje utrpenia už sa skončili. Po mojej smrti videla som Spasiteľa a teraz idem, aby som už navždy bola s Ním. Ďakujem vám všetkým za vaše vrúne modlitby — ony skrátily dni môjho utrpenia. Budem sa modliť za vás všetky a za každú osobitne.« Keď sestrička Mária hovorila tieto slová, bolo vidieť, aká je šťastná a jej krása a jasnosť tak pôsobila na s. Margitu, že táto nemohla ani slovo prehovoriť. Keď s. Mária už odchádzala, povedala ešte 3 krát »Sbohom, sbohom, sbohom!« Pri tom veľmi milo mávala rukami a potom usmievavá ticho zmizla.

Celá táto udalosť je zapísaná v aktách archívu kláštora sv. Kláry v meste Bastia na Korzike.

VZRUŠUJÚCE ZJAVENIE V BELGICKU.

V istom belgickom kláštore v septembri roku 1870 na sestričku Máriu Serafínu nečakane prišli zvláštne duševné trápenia. Prv vždy vese-

lá, temperamentná, štebotavá, naraz stala sa smutnou a neobyčajne duševne skleslou. Čudovala sa ona sama a ešte viac čudovaly sa jej spolusestry a nijak nechápaly, čo môže byť príčinou jej smútku a jej častých a dlhotrvajúcich plačov. Čím ďalej bolo to vždy horšie a horšie a tak to vyzeralo, ako by sestričku Máriu Serafinu bola ovládla nejaká sila a všade ako tieň šla za ňou: na spoločné modlitby, do jedálne, do hosťovskej izby, ba ešte aj do spovednice, a nedávala jej pokoja ani vo dne, ani v noci. Často čosi ťahalo ju za veľký rehoľný škapuliar, často akási veľká ťarcha tlačila jej ramená. Ona sama nevedela, čo je to. Až konečne 29. septembra s dvojtýždňovým oneskorením prišiel list z Francúzska. List priniesol smutnú zprávu, že 17. septembra zomrel otec sestričky Márie Serafiny. Tým už bolo všetko vysvetlené. Od toho dňa chudera sestrička, hoci už aj beztak mnoho trpela, vždy počula ešte aj stonania svojho nebohého otca, stonania bolestné a neprestainé. Jasne a výrazne, takmer bez prestania počúvala jeho volanie: »Drahá dcéra moja, sľutuj sa nado mnou, sľutuj sa nado mnou!«

Dňa 4. októbra začalv sa nové útrapy — strašné holenie hlavy, ktoré trvalo pol mesiaca. Keď 14. októbra večer už chcela ísť spať, naraz medzi svojou posteľou a stenou uvidela svojho otca veľmi smutného, celkom obklopeného plameňom a dymom. Sestrička sa naľakala a hlasne plakala. Zdalo sa jej, ako by aj ju

pálil tento oheň. Taktiež videla svojho otca v plameňoch aj 15. októbra večer v tom istom čase a tak ho videla potom už každý deň, pokiaľ sa jej otec nevyslobodil z očístca. Ale, keď ho takto uvidela 15. októbra, prišla jej na um myšlienka, že jej otec azda dopustil sa nejakej nespravodlivosti, keď takto sa musí trápiť na druhom svete. Ale otec videl jej myšlienky a ihneď odpovedal: »Nie, nedopustil som sa nijakej nespravodlivosti, ale musím pykať za svoju častú netrpezlivosť a za iné chyby, o ktorých ti nemôžem vyprávať.«

Sestrička opýtala sa, či pociťuje nejakú úľavu z tých svätých omší, ktoré celá rodina obeťuje zaňho.

— Áno, áno — odpovedal nebohý — každé ráno cítim, ako sladká rosa osviežuje moju dušu. Ale to ešte nestačí. Potrebujem ešte Krížovú cestu, áno, Krížovú cestu.

Keď sa raz iné mníšky opýtaly sestry Márie, aký pocit má, keď začína vidieť pred sebou svojho zomrelého otca, ona odpovedala:

— Zpočiatku čujem ľahký šuchot, akoby šuchot listia a potom celkom jasne vidím pred sebou môjho úbohého otecka. To na mňa tak pôsobí, že ani neviem, kde som. Vtedy nevidím nič iné, iba svojho otecka a tiež nič iné nečujem, len to, čo mi on hovorí.

A skutočne, sestrička magistra, ktorá ju vychovávala, často videla, ako sestra Mária kľáčala pri posteli, ruky mala sopäté, oči otvore-

né, ale celá bola v takom stave, že ničím nebolo možno odvrátiť jej pozornosť od jej nebohého otca.

V tom čase matka predstavená upozornila sestričku Máriu, že občas aj zlí duchovia zjavujú sa ľuďom, aby ich oklamali a sviedli z cesty pravej zbožnosti a radila jej, aby pri najbližšej príležitosti vyzvala dušu, ktorá sa jej zjavuje, aby vzdala česť P. Bohu, a to bude znamením, či tá duša je od Boha, alebo či je to zlý duch.

Keď 16. októbra sestra Mária znova uvidela svojho otca, spomenula si na slová matky predstavenej a zvolala slovami žalmu: »Všetky stvorenia nech zvelebujú Pána.« Nastalo ticho. Otec nič neodpovedal. Sestra Mária sa už naľakala a pomyslela si, že sa jej zjavuje nie jej otec, ale zlý duch. Ale otec uhádol jej myšlienky a povedal: »Nie, nie, ja nie som zlý duch.«

— Vtedy povedzte so mnou: »Pochválen buď Ježiš Kristus a Mária.«

Otec zopakoval jej slová dva razy a tiež slová z evanjelia sv. Jána: »A Slovo telom sa stalo:« Ale ja som nešťastný, hovoril ďalej nebohý, lebo už viac ako rok trápim sa v očistci a ty akosi nemáš nado mnou sľutovania.

— Otecko môj drahý — odpovedala s. Mária — ako len môžete takto vyprávať, keď ste ešte len pred mesiacom zomreli?

— Ach, ty nevieš, čo je večnosť. Keď duša raz uvidela Boha, najviac ju trápi túžba, aby

mohla byť navždy s Ním. Ja mám byť v očistci šesť mesiacov, ale preto, že v tomto kláštore sa mnoho za mňa modlia, moje utrpenie bude skrátené na polovicu. Náš Spasiteľ mi dovolil znepokojovať ňa dotiaľ, kým sa celkom nevy-slobodím z očistca. Až teraz vidím, aký som bol nerozumný vtedy, keď som ti nechcel dovo-liť vstúpiť do kláštora. A teraz len pri tebe mô-žem nájsť úľavu. Všetci moji synovia myslia, že som v nebi a preto sa veľmi málo za mňa mod-lia. Len staručká Johanna (slúžka) mnoho sa za mňa modlí a tým mi pomáha.

— Drahý otecko, — odpovedala dcéra — te-raz som celkom vám k službám. Trápte ma, po-kiaľ chcete, len o jedno vás prosím, aby tým ne-trpely iné osoby v kláštore. Postarám sa o to, aby čím viac modlitieb išlo k Bohu za vás, len povedzte mi, čo najviac potrebujete?

— Želám si desať svätých omší a tiež po-trebujem Krížovú cestu.

17. októbra s. Mária Serafína videla svojho otca vo veľkom smútku, ale už bez plameňov. Ponosoval sa, že toho dňa menej pomoci do-stal vo svojom utrpení, ako predošlého dňa.

— Drahý otecko, — odpovedala dcéra, — veď vy viete, že sestričky sa nemôžu celý deň bez prestania za vás modliť. My musíme zacho-vávať svoje pravidlá, máme tiež svoje povinno-sti, ktoré musíme vykonávať.

— Neprosím, aby sa celý deň za mňa modlili; nech len obetujú za mňa svoje odpustkové modlitby a svoje dobré úmysly. Keď ony ti nepomôžu modlitbami za mňa, dlho budeš trpieť ty, lebo Boh mi dovolil, aby som ťa znepokojoval, pokiaľ ma nezachrániš. Chcela si byť obetou Bohu, nuž, buď ňou. Pozri sa len, pozri do tej ohnivej priepasti, v ktorej som ja ponorený. Ó, keby ľudia vedeli, čo je očistec! Ochotne by pretrpeli všetko, aby sa vyhli očistcu a aby zachránili tie úbohé duše, ktoré sa tam musia trápiť.

Keď toto povedal, častejšie sa ponoril do ohnivej priepasti a vychodiac z nej zas hore, ukazoval svoj zranený a horiaci jazyk volajúc: »Žíznil, žíznil!«

Od toho času s. Mária Serafína videla každý večer svojho otca vo veľkom smútku a opustenosti. Pravda, teraz už nebol tak veľmi obklopený plameňmi, ako v prvých dňoch zjavenia, ale vždy, keď sa zjavoval svojej dcére, ponoril sa do akejsi ohnivej jamy a volal s veľkou bolesťou: »Žíznil, žíznil!«

Raz povedal svojej dcére:

— Už dlhší čas som nebol u teba.

— Akože, drahý otecko, — odpovedala s. Mária, — veď len včera večer ste boli u mňa.

— Ó, keď ešte tri mesiace mám byť v očistci, to je pre mňa celá večnosť. Bol som odsúdený na pár rokov do očistca, ale že sa moje útrapy

skrátily na tri mesiace, to vďačím Nepoškvrnenej Panny Márii, ktorá sa ma zastala.

S. Mária Serafína často dávala svojmu otcovi rozmanité otázky, ale nie na všetky dovolil mu P. Boh odpovedať. Napríklad raz večer podala mu knihu »Nasledovanie Krista« a prosila ho, aby urobil nejaký viditeľný znak na knihe, alebo na jej ruke.

— Vidíte, drahý otecko, — povedala s. Mária — ako ma trápi neistota, v akej sa nachádzam a strach, že nie vy sa mi zjavujete, ale len ja sama si vás predstavujem a preto nechajte nejaký znak na mojej ruke alebo na tejto knihe, aby som bola istá, že skutočne vy ste tým, ko- ho vidím.

— Nie, — odpovedal otec, — nedám ti znak. P. Boh chce, aby si aj neistotu pretrpela a toto tvoje trápenie tiež má prispieť k môjmu oslobodeniu z očistca.

Potom sa otec predsa dotkol svojej dcéry na ramene a na prsiach, ona ihneď pocítila bolesť z popálenia. Telo bolo popálené, ale na šatách nebol od popálenia nijaký znak.

30. októbra s. Mária Serafína opýtala sa svojho otca, aká modlitba je najviac osožná dušičkám v očistci v deň »Dušičiek«.

— Ach, — odpovedal otec, — ľudia na svete nevedia, ani nechcú veriť, že oheň očistca je taký istý ako oheň v pekle. Kto by sa len raz pozrel do očistca, ten by sa už nikdy nedopu-

stil nijakého hriechu, ani malého, tak strašne tresce Boh za každodenné hriechy.

Inokedy spýtala sa s. Mária otecka, či sa už vyslobodil z tej ohnivej priepasti, ktorú vidávala dávnejšie a ktorú od troch dní už nevidí.

— Ó, nie. Pozri sa sem!

Teraz s. Mária uvidela hlbokú priepasť, z ktorej šľahaly chmáry čierneho dymu a ohnivého plameňa. Vtedy otec bol veľmi smutný a celý čas opakoval: »Žíznil, žíznil!«

V deň Dušičiek usmievavý zjavil sa svojej dcére a povedal: »Dnes mám veľkú radosť a mnohé duše odišly dnes do neba.«

S. Mária Serafína raz na radu svojej predstavenej opýtala sa otca, či je pravda, že trápenia v očistci sú oveľa väčšie ako všetky utrpenia mučedníkov.

— To je najjasnejšia pravda, — bola odpoveď.

Pýtala sa ďalej, či skutočne v prvú sobotu po svojej smrti oslobodia sa z očistca tie duše, ktoré boli zapísané do spoločnosti Karmelskej Matky Božej a nosily škapuliar.

— Áno, ak verne splnily svoje povinnosti, ktoré mali splniť, aby tento cieľ dosiahly.

— Či je pravda, — pýtala sa ďalej, že sú dušičky, ktoré aj päťdesiat rokov sa trápia v očistci?

— Áno, ale sú tam aj také duše, ktoré až do

konca sveta budú pykať za svoje hriechy. Tie duše sú veľmi úbohé.

3. decembra s. Mária Serafína zbadala, že otec je už akýsi jasnejší, ale vždy smutný. Toho dňa sa zas pýtala svojho otca:

1. Či skutočne sa Panna Mária zjavila v La Salet? Odpoveď znela: Áno. 2. Či Panna Mária skutočne vypovedala nejaké proroctvá proti Francúzsku? Odpoveď aj teraz bola: Áno. 3. Napokon, či Francúzsko zdvihne sa ešte niekedy zo svojho poľutovania hodného stavu?

— Francúzsko, — odpovedal otec, — je veľmi potrestané, lebo je aj veľmi hriešne. Teraz je ono v hanebnom úpadku, z ktorého pozdvihne sa až vtedy, keď sa stane krajinou kresťanskou. Francúzsko si tento trest zaslúžilo najviac za nesvätenie nedele a sviatkov, za istý veľmi rozšírený hriech a za rúhanie sa Bohu. Ó, tie preklínania sú strašné a majú za následok veľký hnev Boží.

Od toho času, t. j. od 3. do 12. decembra, otec nezjavil sa svojej dcére. Ale 12. a v nasledujúcich dvoch dňoch sa jej zjavil a bol vždy jasnejší. Od 14. do 25. zas sa nezjavil. Na Štedrý večer sestra Mária Serafína tak veľmi trpela a od utrpenia bola natoľko zoslabená, že takmer nemohla dôjsť do kaplnky. Ale predsa sobrala svoje posledné sily a pomocou iných sestričiek pomaly došla do kaplnky, aby bola

prítomná na polnočnej svätej omši. Išla, lebo dúfala, že tej noci sa jej otec zjaví už ako oslobodený z očistca.

A naozaj, na svätej omši, ihneď po premenení, zjavil sa jej otec celý oslnený jasom a šťastný povedal:

— Skončil sa čas mojej pokuty a teraz prichádzam k tebe, drahá dcéra moja a ďakujem ti a tvojim spolusestrám, že ste sa tak horlivo za mňa modlili. Odteraz sa už ja budem môsť liť za vás všetkých.

Zjavil sa jej ešte raz, keď ona po svätej omši prišla do svojej cely, a toto bolo posledné jeho zjavenie. Uistil svoju dcéru, že už je skutočne oslobodený z očistca a ďakoval jej ešte raz za všetko, čo dobrého preňho urobila. Vtedy sestra Serafína prosila otca, aby on jej u Boha vymodlil zdravie a silu, aby mohla presne zachovávať pravidlá svojej rehole.

— Vyprosím pre teba tú milosť, — odpovedal otec, — aby si vždy dokonale vedela sa odovzdať do vôle Božej a aby si sa bez očistca dostala do neba.

Zjavenie zmizlo a od toho času otec sestry Serafíny sa už nezjavil.

Pri tomto poslednom zjavení otec bol taký jasný, že sestra Serafína mohla zreteľne vidieť črty tváre svojho otca a celé jeho telo bolo pokryté nebeskou žiarou. Vtedy prestaly všetky doterajšie utrpenia sestry Serafíny a pokoj a radosť zavládli v jej srdci.

Ale prišla nová choroba: S. Serafína začala túžiť za nebom a za svojim otcom. Želala si odteraz mnoho trpieť a čím skôr dostať sa do neba. Jej želanie sa malo v krátkom čase splniť.

Po Vianociach ochorela na suchoty. Jej bolesti stávaly sa zavše väčšími a väčšími. Znášala trpezlivo a spokojne svoje bolesti, pritom bola ešte aj veselá, lebo vedela, že tie trápenia — to je už posledná a najistejšia cesta, ktorá ju zaviedie do nebeských radostí. Spokojne a s úsmevom na tvári zomrela 23. júna v 32. roku svojho života a v štvrtom roku svojho života v kláštore.

ZAVRAŽDENÝ.

Kňaz Orland Neu v nemeckom mesačníku »Natur und Kultur« podával niekoľko zaujímavých faktov o zjaveniach duší z očistca, ktoré sa prihodily jeho dobrému priateľovi, veľmi vážnemu kňazovi. Kňaz, ktorý tieto veci prežíval, všetko si zapisoval.

Roku 1923 píše:

... Búchanie v noci pokračuje. Búchanie počuť z času na čas, ale nie celú noc.

11. júna. ... keď som sa zobudil, nahla sa nado mnou dlhá sivá postava celá v hmle; nemôžem povedať, či je to muž alebo žena. Veľmi som sa naľakal. Búchanie prestalo.

14. júna. Duch už bol v izbe, keď som chcel ísť spať, vtedy som začal nahlas odbavovať svo-

je večerné modlitby. Duch prišiel celkom blízko ku mne. Keby nemal ruky, vyzeral by ako peň, čo sa hýbe. Bol pri mne asi dvadsať minút, potom odišiel.

16. júna. Duch bol veľmi zlostný. Triasol mojimi ramenami. Bolo to hrozné; nevydržal som, udrel som ho a povedal som: »Nesmieš sa ma dotýkať!« Duch odišiel do kúta. Pri údere necítil som nijaké telo, len ako by som sa bol dotkol nejakej mäkkej látky. Zdá sa mi, že viac ráz by som už taký strach nemohol vydržať.

18. júna. Zasa čosi strašné. Duch ma chcel objať okolo šije. Modlil som sa v strachu. Potom duch ešte dlho stál predo mnou. Na otázky neodpovedal. Pomaly sa vytratil dvermi naširoko otvorenými.

19. júna. Dnes som spoznal, že je to muž. Bol tu len krátko.

21. júna. Hrozný muž bol tu v noci celú hodinu. Celý čas netrpezlivo chodil sem a tam. Mal naježené čierne vlasy a odporné oči. Vtedy som uvidel aj ženu, ktorá sedela na peci. Stáva sa vždy príjemnejšou, ale na otázky neodpovedá. Dlho som ju pozoroval a zbadal som, že mačka, čo šla priamo k onej žene, náhle prestrašená odskočila na bok. Nuž aj ona videla tú ženu. To ma potešovalo, že aspoň mačka vidí so mnou.

22. júna. Neznámy muž bol pri mne od jednej až do piatej hodiny ráno. Bol veľmi netrpezlivý, čochvíľa nahýbal sa nado mnou a po-

tom si sadol na kraj mojej postele. Naľakaný plakal som a modlil som sa, aby som ho nemusel už vidieť. On zas behal sem a tam a ťažko stenal. Zdá sa mi, že ho poznám, ale ešte nemôžem sa rozpomenúť, kto je to.

24. júna. Prišiel zas. Chytil ma za rameno. Hovorím mu: »Povedz, čo chceš, a už ku mne nechod!'« Nijaká odpoveď.

Niekoľko ráz nervózne sa prešiel po izbe a odišiel. O piatej hodine ráno prišiel zas. Vo dne vyzeral ešte odpornejšie a strašnejšie ako v noci. Povedal som mu: »Nevyrušuj ma, lebo nemôžem vôbec pracovať.« Vtedy priblížil sa celkom ku mne a úpenlivo prosiac nemo zdvíhol ruky. V tej chvíli vyzeral taký úbohý, opustený a trpiaci, že týmto dojatý som sľúbil urobiť preň všetko. Opýtal som sa ho:

— Nemôžeš hovoriť? Potriasol hlavou.

— Mnoho musíš trpieť? — Ťažko a bolestne zastenal. Pokropil som ho svätenou vodou a on odišiel.

29. júna. Zas bol v izbe, keď som chcel ísť spať. Je to asi zavraždený N. N. Pýtal som sa ho na to, ale neodpovedal. Začal som sa modliť, ale tak strašne sa na mňa pozrel, že som sa ho zľakol. Prosil som ho, aby odišiel a poslúchol.

30. júna. Prišiel len na krátko. Jeho stenanie zobudilo ma zo spánku.

1. júla. Bol tu zas. Myslím, že je to naozaj zavraždený N. N. Ale jeho tvár bola taká čier-na, že ho ťažko bolo poznať. Postava, oči, nos

celkom ako uňho. Veď tak často som ho videl, pokým ešte žil.

3. júla. Prišiel len celkom na krátko. Spýtal som sa ho: »Si zavraždený?« Vtedy celkom jasne odpovedal: »Áno.«

4. júla. Prišiel ku mne ráno, smutne sa na mňa pozrel, nepreriekol slovíčko a odišiel.

5. júla. Zdá sa mi, že všetko na ňom stáva sa jasnejším. Pri modlitbe sa prežehnal.

6. júla. Dnes prišiel zas. Pýtal som sa ho:

— Prečo stále ku mne prichádzaš?

— Lebo zavše si sa za mňa modlil.

— Čo ťa zachránilo?

— Spoved' a ľútosť.

— Nuž nezomrel si hneď?

— Nie.

— Budeš už skoro vyslobodený?

— Ešte dlho nie.

9. júla. Prišiel o šiestej ráno, udrel ma po pleciah a tak ma zobudil. Keby nie on, bol by som zaspal na svätú omšu. Opýtal som sa ho:

— Veľmi ti na tom záleží, aby som šiel na sv. omšu?

— Áno. Lebo tým mi môžeš veľmi mnoho pomôcť.

12. júla. Dnes sme sa modlili spolu: Po modlitbe som sa ho spýtal:

— Aké utrpenia musíš znášať?

— Horím. — Vtedy priblížil sa ku mne a kým som sa mohol ubrániť, pritisol mi prst na ruku. Zľakol som sa a takú bolesť som pocítil,

že som až zakričal. Teraz mám červený znak na ruke, ktorý, myslím, skoro zmizne. (Tento znak, podobný ľahkej rane od spálenia, bol na ruke desať dní.)

15. júla. Po dosť krátkej prestávke prišiel dneska v noci zas. Povedal som mu, aby ma už neznepokojoval, nech si radšej ide k pánu farárovi.

18. júla. Našiel som ho už v izbe, keď som sa chystal spať. Teraz sa vždy so mnou modlí, t. j. čosi šepká. Na všetky moje otázky nedáva nijakej odpovede.

9. augusta. Od istého času prichádza s tým mužom ešte aj vaľajaká iná osoba. Dnes som ich prosil, aby mi dali pokoj. Na toto mi odpovedal muž: »Prines za nás obeť.«

10. augusta. Zasa prišiel veľmi blízko ku mne. Bol taký milý, že som sa mu prihovoril:

— Musíš už menej trpieť?

— Áno.

— A kde si?

— V opustení.

— Ešte dlhó budeš ku mne 'prichádzať?

— Nie.

— Prečo nie?

— Lebo už nemôžem.

— Mám ti aj naďalej pomáhať?

— Áno.

Potom odišiel. Už neprichádzal ďalej, teda

Božské milosrdenstvo ho právdepodobne už oslobodilo z očistca.

Ten istý kňaz vo svojom denníku z roku 1924 opisuje aj zjavenia iných duší z očistca. Píše:

24. februára 1924. Prišla voľajaká duša. Radili mi, aby som nič nerobil a choval sa celkom pokojne. Nuž tak som aj urobil. Bolo to celkom obyčajné. Tento zomrelý zastal nerušene predomnou a obzeral si ma. Zdalo sa mi, že čím ďalej strácam na silách, a naskutku som cítil, že som celkom oslabený. Nahol sa nadomňa a dýchol na mňa. Bolo to strašné a odporné. Chcel som vydržať a nerobil som nič. Vtedy tak hlasne zakričal, že som myslel, že sa sbehnú všetci domáci. Zakričal a odišiel. Pocítil som, že ma sily celkom opustily. Bolo to vari od napätia, ktorým som sa usiloval ovládať sa.

25. februára. Keď som išiel spať, našiel som už v izbe toho človeka. Usiloval som sa naňho nehladiť. Keď som sa pred spaním modlil, silne a zlostne do mňa štuchol. Nechcel som obrať naň pozornosť. Šiel som spať, ba aj svetlo som zhasil. Cítil som, že občas stojí pri mne veľmi blízko a občas čosi v izbe prevracia, nuž som zišiel z postele a zapálil som svetlo. Chodil nervózne po izbe, potom sa zastavil pri mojej posteli a spýtal sa ma: »Prečo mi odporuješ?« Nechcel som odpovedať. Vtedy mi silne stislo hrdlo a odišiel.

26. februára. S krikom vošiel do izby. Pýtam sa ho:

— Čo chceš? Rád ti pomôžem.

— Prečo si ma neposlúchal?

— Lebo som nechcel. Choď si k niekomu inému.

— Ja len k tebe môžem prichádzať.

— Kto si?

— Som R... (povedal svoje meno).

— Prečo nemáš pokoja?

— Oklamali ma.

— Prečo si otváral zásuvku? (skutočne otváral 21. februára zásuvku, ako by tam čosi hľadal).

— Hľadal som peniaze.

— Ako ti môžem pomôcť?

— Odslúž svätú omšu. Kradol som.

Potom odišiel. Neskôr zjavil sa ešte raz a povedal, že je pochovaný v Heidelbergu.

K tomu kňazovi prichádzal 12 dní. Tieto zjavenia sú zaujímavé preto, že kňaz usiloval sa neobracáť na ne pozornosť, a toto dokazuje najlepšie, že to boli ozajstné zjavenia z očistca a neboly to sny a fantázie.

V KLÁŠTORE SV. LEONARDA.

V Taliansku je pekné mestečko Monte Falco, slávne svojou krásou a cennými umeleckými starožitnosťami. Je tam aj kláštor sv. Leonarda, Sestričky klárisky, ktoré bývaly v tomto klášt-

tore, roku 1918 často mávaly neznámeho hosťa, ktorého nikdy nevidely, ale často mohli počuť jeho úpenlivé prosby. Bola to duša kňaza, ktorý zomrel, ale nedal do poriadku svojej peňažnej veci. Prichádzal k dverám kláštora, cengal a čakal, kým nepríde k dverám matka predstavená, nechával jej peniaze, aby dala zaňho slúžiť svätej omše. Tá duša po prvý raz prišla v pondelok, 2. septembra 1918. Pri dverách sakristie ozval sa zvonok. K oblôčiku prišla matka predstavená Mária Terezia od Ježiša a počula hlas:

— Tu nechávam almužnu, — a položil na oblôčik 10 lír. Keď sa predstavená opýtala, čo má robiť s tými peniazmi, či má dať slúžiť tri-duum, alebo iné modlitby, alebo azda sv. omšu, duša odpovedala:

— Nemáte nijakú povinnosť.

— Mohla by som vedieť, kto ste?

— Netreba vám vedieť.

Hlas bol prívetivý, ale voľajako smutný, ťaž-
leky a pridusený. Zjavil sa ešte dva razy v ok-
tóbri, raz v novembri, raz v decembri, a zavždy
nechal 10 lír. Keď sa predstavená opýtala, či
potrebuje nejaké modlitby, odpovedal:

— Modlitba je dobrá vždy.

14. marca 1919 počas večerného spytovania
svedomia zvonček dva razy zacengal. Predsta-
vená vyšla a v oblôčiku pri dverách našla 10
lír., ale teraz neozýval sa nikto. Kostol bol za-
tvorený a kľúč predstavená mala u seba. Zvon-

ček ozýval sa práve od sakristie kláštorného kostola. Sestričky prezrely celý kostol, ale našly tam nikoho. Teraz porozumely, že almužna nie je od živých ľudí.

11. apríla. Doniesol 10 lír a prosil modlitby za zomrelého. Teraz po prvý raz prosil modlitby.

2. mája. Večer okolo pol desiatej silne ozýval sa zvonček. Predstavená ešte s troma sestričkami išla k okienku. Nič tam nevidely, len dvadsať lír, dve bankovky, složené v podobe kríža. Neozýval sa nikto. Kostol bol zamknutý.

Viac ráz prinášal takto peniaze po 10 lír. Niekedy cengal a niekedy nechával peniaze na okienku aj bez cengania.

7. júla. Popoludní asi o druhej hodine dvakrát sa ozval zvonček. Predstavená išla k oblôčiku do sakristie a počula hlas: — Nechávam tu na modlitby 10 lír.

— Kto ste? Povedzte, na milosť Božiu, — prosila predstavená.

— Nemôžem vám to povedať — znela odpoveď.

18. júla. Večer asi o pol desiatej matka predstavená išla zatvoriť jedny dvere a naraz počula hlas zvonca. Zašla k oblôčiku sakristie a keď povedala: »Pochválen buď Ježiš Kristus a Mária«, počula odpoveď »Amen« a duša hneď dodala:

— Nechávam tu almužnu na modlitbu ako obyčajne.

Predstavená sa odvážila a spýtala sa:

— V mene Boha a najsvätejšej Trojice vás vyzývam, povedzte, kto ste!

— Nemôžem to povedať, odpovedal ten istý hlas. Kostol bol zatvorený zo všetkých strán. Nechal 10 lír.

21. júla. Predstavená ešte pred svätou omšou išla k oblôčiku a našla tam 10 lír. Nikoho nebolo vidieť a nebolo počuť nijaký hlas.

12. augusta. Asi o ôsmej večer ozval sa zvonček. Predstavená vzala so sebou ešte dve seštričky a prišla k oblôčku. Tam ležalo 10 lír. Predstavená zaklínala na meno Božie, ale nikto sa neozval. Kostol bol zatvorený. Prišla slúžka, potom ešte traja reholní kňazi, prezreli presne celý kostol, všetky lavice a sakristiu. Nebolo vidieť nikde nikoho.

19. augusta. Večer o 9.30 hod. ozval sa zvonček od sakristie. Predstavená šla k oblôčiku a nahlas povedala: »Pochválen buď Ježiš Kristus a Mária.« Hlas odpovedal »Amen« a dodal:

— Nechám tu almužnu na modlitby.

Predstavená odpovedala:

— My sa aj tak budeme za vás modliť a vy túto almužnu dajte nejakej inej osobe, čo sa v núdzi nachádza.

Duša, hlasom plným dojatia, povedala:

— Nie, vezmite. Bude to skutkom milosrdenstva.

— Nemôžem sa dozvedieť, kto ste?

— Som vždy ten istý — bola odpoveď a nebolo už počuť nič. Nechal 10 lír.

16. septembra. O 9.15 hod. predstavená zatvárala dvere v spálni, keď počula zvonček od sakristie. Šla k oblôčiku ešte s jednou sestričkou, ale nik sa neozval. Sestrička sa vzdialila, lebo myslela si, že duša chce hovoriť len s predstavenou, ale ani teraz nik sa neozýval. Predstavená nechcela vziať peniaze a odišla. Ale zvonček ešte raz sa ozval a na žiadosť sestričky vrátila sa predstavená k okienku. Duša podala jej 10 lír, ale ona povedala, že tieto peniaze nevezme. Vtedy sa duša ozvala a prosila:

— Vezmite, prosím vás, vezmite, aby sa zaplatilo Božskej spravodlivosti.

Predstavená prosila, aby duša zopakovala túto krátku modlitbu: »Nech bude blahoslavené sväté, najčistejšie a nepoškvrnené počatie Panny Márie« a duša presne zopakovala celú modlitbu.

3. októbra. Asi o šiestej hodine večer, keď matka predstavená stála v svojej cele pri obloku, počula hlas zvončeka. Šla k oblôčiku pri sakristii. Našla tam 20 lír. Nechcela ich vziať a povedala, že spovedník sestričiek je nespokojný z celej tejto veci, preto, že duša nechce vyzradiť, kto je.

— Obávame sa všetky, že je to azda zlý duch — povedala matka predstavená. Vtedy duša odpovedala:

— Nie, som duša z očistca. Štyridsať rokov som už v očistci za to, že som utrácal cirkevné majetky.

6. októbra. Matka predstavená dala ráno odslúžiť svätú omšu za tú dušu z očistca. Po sv. omši hneď sa ozval zvonček. Matka predstavená išla k oblôčiku a počula hlas:

— Nechávam tu almužnu a vám veľmi pekne ďakujem.

Na otázku predstavenej neprišla nijaká odpoveď. Sakristia bola zatvorená. Duša nechala 10 lír.

10. októbra. Večer o 9.45 hod. všetky sestričky boly sa modliť, keď zas sa ozval zvonček od sakristie. Predstavená šla. Na jej slová »Pochválen buď Ježiš Kristus a Mária« hlas odpovedal: »Amen« a dodal:

— Nechávam túto almužnu a veľmi pekne vám ďakujem.

Práve toho dňa matka predstavená dala odslúžiť svätú omšu za túto dušu, preto sa teraz smelšie rozhovorila:

— Na rozkaz môjho spovedníka musím sa dozvedieť vaše meno a priezvisko, aby sa to mohlo zapísať do kláštornej kroniky. Bez toho neprijímame nijaké peniaze.

Ale duša miesto odpovede povedala:

— Súdy Božie sú spravodlivé.

— Ale akože? — Opýtala sa predstavená. — Dávam za vás slúžiť sväté omše a keď jedna svätá omša stačí na záchranu duše z očistca, akože je možné, že vy ešte nie ste oslobodený?

— Z týchto svätých omší požívam len veľmi malú čiastku.

Na iné dotazy predstavenej duša neodpovedala. Nechala na obloku 20 lír.

20. októbra. Večer o 8.45 hod. práve keď zvonilo na spoločné modlitby, ozval sa aj zvonček od sakristie. Matka predstavená išla k okienku a našla tam 10 lír, ale nik sa neozýval. Predstavená odišla, ale o pár minút zvonček sa ozval zas. Predstavená vrátila sa k okienku a na svoj pozdrav počula odpoveď: Amen. Keďže nechcela vziať peniaze, duša sa ozvala:

— Vezmite túto almužnu; bude pre mňa skutkom milosrdenstva.

Keď predstavená vzala peniaze, duša s radosťou povedala: »Ďakujem.«

— Ale nedozviem sa nikdy, kto ste?

— Modlite sa, modlite sa, modlite sa.

30. októbra. Nad ránom o 2.45 hod. jedna zo sestričiek zobudila matku predstavenú, že sa ozýva zvonček od sakristie. Predstavená rýchlo vstala a šla k okienku a na svoj pozdrav počula »Amen«. Potom duša dodala:

— Nechávam tu almužnu.

Ale matka predstavená nedala mu tieto slová ani dokončiť a povedala:

— Môj spovedník mi zakázal brať tieto peniaze. V mene Božom a na príkaz môjho spovedníka povedzte, kto ste! Ste kňaz?

— Áno.

— Cirkevný majetok, čo ste premárnili, patrilo tomuto kláštoru?

— Nie, ale mám povolenie vrátiť ho sem.

— A kde beriete tieto peniaze?

— Súdy Božie sú spravodlivé.

— No, neveľmi ja verím, že ste duša z očistca, skôr myslím, že je to voľajaký žart.

— Chcete nejaký znak?

— Nie, nie, bojím sa. Môžem niekoho zavolať? Hneď zavolám — naľakane hovorila matka predstavená.

— Nie, na to nemám povolenie.

Predstavená vzala peniaze do rúk a duša povedala:

— Ďakujem vám, odteraz už budem účastníkom modlitieb.

Predstavená dodala:

— Budete sa modliť za mňa, za moje sestry v kláštore a za nášho spovedníka?

— »Blahoslavený Boh, ktorý...« vzdialil sa a modlil nízkym hlasom slová žalmu šesťdesiateho. Odišiel kamsi ďaleko a nebolo počuť už nič.

5. novembra. Matka predstavená, len čo vyšla ráno o 4.15 hod. zo spálne, počula hlas zvončeka od sakristie. Keď prišla k okienku, povedala ako obyčajne: »Pochválen buď Ježiš Kristus a Mária« a hlas odpovedal:

— Na veky, amen. Ďakujem srdečne vám a všetkým sestričkám kláštora. Už som oslobodený z očistca.

— A kňazom, ktorí viac svätých omší odslúžili za vás, neďakujete?

— Ďakujem všetkým.

— Rada by, som sa pozrieť na to miesto v očistci, kde ste boli, bola by som istá . . .

— Vy len splňujte vôľu Najvyššieho.

— A budete sa modliť za mňa, za mojich rodičov, keď sú v očistci, za nášho spovedníka, za pápeža, za kardinála Ascalesiho, za pána biskupa?

— Áno.

— Požehnajte mňa a všetky tieto osoby, čo som spomínala.

— Požehnanie všemohúceho Boha nech zostúpi na vás . . .

Deň predtým kňaz jezuita p. L. Bianchi, odslúžil svätú omšu za tú dušu na privilegovanom oltári v kostole »Di Gesù« v Ríme.

Hlas zomrelého kňaza zo začiatku bol veľmi smutný, potom pomaly sa stával veselším a teraz posledný raz z hlasu bolo poznať, že duša toho kňaza je veľmi šťastná. Zjavil sa 28 ráz. Doniesol 300 lír a bolo odslúžených zaňho 38 svätých omší.

SESTRA MÁRIA ŽOFIA KLO.

Vo Francúzsku, v Saint-Céré, sestričky Vizitky majú v kláštore veľký historický dokument, kde sú opísané zjavenia duše z očistca. Zomrelá sestrička Mária Žofia Klo, zjavovala sa sestričke Margite Márii Muset. Dokument podáva všetko, čo o týchto zjaveniach hovorila

pred cirkevnou komisiou sestra Margita. Dokument uvádzame skrátené.

Koncom februára roku 1863, keď som sa práve chystala ísť večer spať, počula som vo tme blízko seba nejaké stenanie. Obrátila som sa v smere, zkadiaľ prichádzali stenania, a keď som tam nič nevidela, pojal ma veľký strach. Nikomu som o tom nič nevravela, len som sa modlila. O pár dní neskôr, keď som sa večer zobliekala, počula som, ako sa vo tme neďaleko mňa dva razy celkom výrazne ozval hlas: »Sestrička, sestrička.« Tak som sa naľakala, že som skoro skočila do postele, zakryla sa ponad hlavu, triasla sa a modlila. Hlas mňa neprestával volať a ja ďalej naľakaná mlčala som v posteli a neozvala som sa. Ako som tak mlčala, hlas priblížil sa celkom k mojej posteli, že som celkom pocítila nad sebou ľudský dych. To ma priviedlo ešte do väčšieho strachu.

26. a 27. toho istého mesiaca, keď som večer išla spať, počula som nielen hlas, ale aj videla som pri svojom boku nejakú postavu a ruky, Iné časti tela nemaly zreteľnej formy a celá postava vyzerala ako by tieň. Koľko ráz som išla na spoločné modlitby, postava vždy išla za mnou. Bola pri mne aj vtedy, keď som dozerala na dievčatá v internáte (bola za čas pri dievčatách prefektkou), alebo keď som bola zaujatá s malou Indiánkou, ktorú náš kláštor prijal; práve vtedy ma tá postava neopúšťala nikdy, výjmuc, keď som išla na spoločné porady so

sestričkami, a aj vtedy ma odprevadila až k dverám siene. Raz som vychádzala zo svojej cely, aby som išla do spálne detí, ale keď som videla, že tá postava ide za mnou, zastavila som sa pri dverách, aby som ju pustila napred, lebo, pravdu povedajúc, obávala som sa, že tá postava ma chce uchopiť. Ale veľmi som sa začudovala, keď som videla, že aj tá postava sa zastavila tiež a musela som ísť napred. Vchádzajúc dvermi, slušne som sa poklonila onej postave a tá úklonu opätovoľala. Bola som z toho všetkého tak naľakaná, že som skoro zhasila svetlo. Keď som išla spať, len čo som si ľahla, zbadala som, že som osvetlená veľkou fakľou, ktorá horela na pravom boku mojej postele. Takto bolo až do 28. marca. V tomto čase sestričky myslely, že tieto zjavenia vidím len preto, že som veľmi oslabená a začaly ma liečiť naoko. Lenže popri tomto liečení zjavenia nie žeby prestávaly, ale boli jasnejšie a zreteľnejšie. Až tak ďaleko to došlo, keď mi raz púšťaly z ruky krv a v noci zobudila som sa so zakrvavenou rukou, že som si ju mohla previazať a nebolo mi treba zapáľovať lampu, lebo tá postava stála blízko mojej postele a tak veľmi žiarila. Niekoľkokrát skúšala som v noci vziať knižku a čítať. Pri žiare onej postavy videla som celkom jasne a čítala. Moja posteľ je v kúte, v spálni internátskych dievčat, a jedno z tých dievčat spytovalo sa ma isté ráno, či mi azda bolo v noci zle, lebo videla svetlo pri mojej posteli.

Večer 28. marca, keď som išla spať, veľmi som sa naľakala, keď som uvidela, že tá postava sa približuje ku mne. Zdalo sa mi, že ma chce udrieť a ja naľakaná len že som na ňu nespadla a vtedy som sa jej zlostne prihovorila: »Mohli by ste mi už raz dať pokoj.« Hneď som videla, že postava s plačom odchádza odo mňa. Hoci som bola veľmi naľakaná, ľúto mi bolo tej duše a nútilo ma čosi, aby som sa jej spýtala, čím jej môžem pomôcť. Toto som sa jej aj opýtala hlasom plným dojatia. Na tie moje slová neznáma postava obrátila sa hneď ku mne a povedala: »Nebojte sa sestračka, nič zlého vám nespravím. Nepoznáte ma? Som vaša susedstra. Som práve tá, o ktorej vravia, že sa na ňu veľmi podobáte. Nepamätáte sa, ako istého dňa, keď ste boli s inými sestričkami v rekreačnej sieni, sestra Lujza Uršula a sestra Mária Gonzága povedaly vám, že sa na mňa podobáte. Spomínate si, ako ste vtedy pozdvíhli svoje myšlienky, aby ste vyprosili moje orodovanie, keď som v nebi, a keď som azda v očistci, prisľúbili ste, že obetujete za mňa všetky svoje odpustkové modlitby budúceho dňa. A v ten deň milosrdný Pán Boh dovolil mi obrátiť sa na vás s prosbou o modlitby. Predtým bola osoba, čo vždy sa modlievala za mňa, ale nejaký čas už sa nemodlí.

Naľakaná išla som hneď k našej dobrej matke predstavenej, aby som jej toto všetko povedala, lebo vždy som jej referovala o všetkých

zjaveniach od samého začiatku. A ona mi odpovedala. »Ak vám fantázia hovorí, že je jedna z našich spolusestier, požiadajte ju, aby vám povedala svoje meno a tiež aj to, čo si želá, aby sme pre ňu urobili. Proste ju aj o to, aby, ak to bude na osoh nášho kláštora, povedala, za aké chyby ju Pán Boh tresce v očistci. A povedzte jej napokon aj to, aby vám dala pokoj, lebo obávam sa, že vám to bude škodiť.«

Nasledujúci večer, keď sa mi postava zas zjavila, rozpriadla som s ňou dlhší rozhovor.

— Povedali ste mi, že ste jednou z našich spolusestier, nuž naša matka predstavená chce vedieť vaše meno.

— Som sestra Mária Žofia, — bola odpoveď.

— Čo si želáte, čo máme pre vás urobiť?

— Nechcem ukladať nové ťarchy sestričkám, lebo ony urobili pre mňa všetko, čo urobiť mali. Ale povedzte matke Ambrózii (tak sa menovala matka predstavená toho kláštora), ak ma odporúčala sestričkám, aby sa za mňa modlili a obetovaly za mňa sväté prijímanie a odpustky, že jej budem za to veľmi vďačná a odslúžim sa jej za všetko, keď už budem v nebi.

— Matka predstavená vás ešte prosí, aby ste povedali, ak to bude osožné nášmu kláštoru, za aké chyby trpíte v očistci.

— Za nedostatok úprimnej poslušnosti voči svojmu spovedníkovi a voči svojim predstaviteľným. A keby som vám mala niečo povedať, sestrička, nuž by som vám povedala, aby ste sa

väčšmi usilovali cvičiť sa v poníženosti, poslušnosti a vernosti v zachovávaní svätých pravidiel, lebo rehoľnica vizitka, ktorá je verná svojim pravidlám, rýchlo sa vyslobodí z očistca.

— Necítila som sa dosť silná, — vraví ďalej sestrička Margita Mária, — splniť aj ostatné želanie svojej matky predstavenej, a to povedať tej úbohej duši, aby mi dala pokoj, ale z poslušnosti povedala som aj to a povedala som jej, aká je vôľa mojej predstavenej.

Úbohá sestra Mária Žofia ťažko vzdychla a smutne povedala:

— A predsa... predsa Pán Boh dovolil mi tu dokončiť môj očistec.

Vtedy som videla, ako by sa bola predo mnou odkryla nejaká záclona a za ňou sa ukázala veľká pec a horiace plamene. Potom všetko zmizlo. Mne ale dlho bolo od tej pece veľmi horúco.

Od toho dňa tá duša zjavovala sa mi každý večer, ale bola vždy už trocha ďalej odo mňa. Tak to trvalo celý mesiac. V tom čase matka predstavená mi rozkázala, aby som sa tej duše spýtala, kto bola tá osoba, čo sa za ňu dávnejšie modlila a teraz prestala sa modliť. Sestra Mária Žofia odpovedala: »Bola to moja sestra.« A skutočne sme pátraly a dozvedely sme sa, že sestra tejto mnišky, pani Cané, nedávno zomrela. Sestra Mária Žofia mi povedala, že aj jedna z jej dávnejších žiačok dlhý čas jej pomáhala svojimi modlitbami. Prosila som ju, aby mi pre-

zradila jej meno. Keďže nevedela som si dobre zapamätať toto priezvisko, vzala som tabuľku, aby som si ho napísala, ale tabuľka mi náhle praskla v rukách, spadla na zem a sestra Mária Žofia sa zasmiala a riekla: »Netreba, je mniškou. Keď som zomrela, bola v Toulous.«

Tento rozhovor so sestrou Máriou Žofiou mala som vo svojej cele, odkiaľ je výhľad na malý dvor, kde sa práve nachádzala naša malá Indiánka. Keď počula, že s niekym rozprávam, pribehla do mojej cely, aby videla s kým hovorím, lebo vedela, že som v cele sama. Opýtala sa ma: Kto tu s vami bol? — Pred pár dňami toto dievčatko, keď vchádzalo do mojej cely, priam tak sa ma opýtalo: »Kto je tá sestrička, ktorú nepoznám a čo tu bola pri vás?« Zakrývala som, že neviem nič, lebo nechcela som prezradiť pred tým deckom svoje tajomstvo, a vtedy ono dodalo: »Keď ste neboli vy sami, nuž to bola vaša tôňa, ja som celkom isté čosi videla.« Aj inokedy táto naša malá Fortunáta pýtala sa ma na to isté a zaklínala ma, aby som jej povedala, kto je tá cudzia sestrička, ktorú viac ráz videla už pri mne a dodala: »Prečo odchádza, keď prídem sem?«

Lenže dievčatko zavše videlo pri mne sestru Máriu Žofiu a vtedy pýtalo sa, prečo je tak horúco v mojej izbe. Práve vtedy bola pri mne úbohá duša z očistca a ja som pociťovala tiež veľkú horúčosť.

Matka predstavená kázala mi, aby som po-

vedala sestre Márii Žofii, ak chce, aby sme sa za ňu modlili, nech sa zjaví a nech hovorí v jej prítomnosti, lebo ináč nemôže veriť, že je skutočne duša z očistca. Sestra Mária Žofia odpovedala: »Už dávno som to chcela spraviť, ale nemohla som.«

Keď videla matka predstavená, že tá duša hovorí s ňou nechce, kázala mi, aby som jej povedala, že v takom prípade nech sa obráti na tú sestru, ktorá bola predtým predstavenou. Odpovedala: »Pán Boh by mi to nedovolil, lebo dosť neprijemností som jej narobila, kým bola predstavenou.«

S príkazom matky predstavenej spýtala som sa jej ešte, či je v našom kláštore nejaká sestrička, s ktorou by mohla a chcela hovoríť a ktorej by dala dôkazy, že je skutočne dušou z očistca. Ale ona odvetila; že nemá od Pána Boha povolenie zjavovať sa a hovoríť s nikým iným okrem mňa.

— Nuž prečo naša malá Indiánka videla vás dva razy?

— Toto dievčatko — odpovedala sestra Mária Žofia — je mimo rehoľnej spoločnosti a toto zjavenie nepôsobí na ňu tak veľmi.

Inokedy spýtala som sa jej, či sestra Mária Karolína je v očistci, a ona odpovedala, že áno. A potom dodala:

— Sestrička, v očistci je aj vaša úbohá mamička, a keď som išla k vám z očistca, povedala mi smutne: »Ste šťastnejšia než ja, lebo mo-

ja dcéra sa za vás modlí a na mňa už zabudla.«
A naozaj už dlhší čas nemodlila som sa za svoju mamičku, lebo som myslela, že je už v nebi.

Sestra Margita Mária dávala duši z očistca i v svojom mene a v mene svojej matky predstavenej rozličné otázky, na ktoré táto takmer vždycky odpovedala.

— Povedzte, sestrička, čo ste trpeli v očistci a čo trpíte teraz na zemi?

— Tie utrpenia sú neznesiteľné. Ani pochopiť ich nemôžete... Tuná trpím menej... a predsa všetky bolesti a dočasné trápenia dohromady — to všetko je nič v porovnaní s tým, čo trpím. (V tú chvíľu videla som veľké plamene, v ktorých horela sestra Mária Žofia.)

— Hovorí sa, že Panna Mária a anjel strážca občas navštevujú očistec. Je to pravda?

— Pravda. Ale Matka Božia prichádza dosť zriedka; anjel strážca príde častejšie. Vidieť tam aj zlých duchov, to je veľké trápenie pre duše.

— Aj teraz, keď ste na zemi, máte šťastie vidieť Pannu Máriu a anjela strážcu?

— Nie. Odkedy je mi dovolené bývať na zemi, ešte som nevidela Pannu Máriu, a to ma veľmi bolí. Avšak anjel strážca je vždy pri mne. Často vidím aj vášho anjela, ale niekdy vidím aj diabla.

— Matka predstavená chce, aby ste mi dali nejaký znak na dôkaz, že ste skutočne duša z očistca, aby ste mi povedali niečo také, čo ne-

viem, napríklad, rozpovedzte niečo z toho, čo sa stalo dávnejšie medzi vami a terajšou mojou predstavenou, keď ste ešte žili na zemi.

— Nemôžem nič povedať, nie je mi to dovolené.

— Vari vy ste robili nepokoje v bývalej cele matky predstavenej?

— Nie. Pán Boh by mi to nedovolil.

— Čítala som niekde, že dušičky v očistci môžu si získavať zásluhy. Je to pravda?

— Nie, pre seba už nemôžu získavať zásluhy, ale dostávajú veľa milostí pre osoby, čo sa za nich modlia a práve ony odvracajú od ľudí mnohé a veľké nešťastia, ktoré by ináč mali postihovať ľudí.

— To, čo vidím, je vaše vlastné telo, alebo nejaké iné telo?

— Áno, to je moje vlastné telo.

Pri inej príležitosti sestra Margita dávala sestre Žofii aj inšie otázky.

— Aký cieľ mohol mať Pán Boh, keď vám dovolil zjavovať sa na zemi a ešte k tomu tak často?

— (Ako by v rozpakoch.) Najsamprv nie preto, aby som vás obťažovala; a po druhé preto, aby sa v tomto kláštore vzbudila väčšia úcta k dušiam v očistci.

— Prečo vám Pán Boh dovoľuje pokračovať vo vašom očistci na zemi?

— Pán Boh ma tým odmeňuje.

— Naskutku, matka predstavená mi hovo-

čila, že tú milosť vám dal Pán Boh ako odmenu za vašu lásku. (Boľo vidieť, že slová pochvaly ako by sa nemilo jej dotkli; usmiala sa a mlčala.)

— Oheň očistca je taký, ako náš oheň na zemi? — pýtala som sa ďalej.

— Nie, ani porovnať to nemožno.

— Pán Boh často dovoľuje dušiam, aby svoj očistec pretrpely na zemi?

— Nie, nedovoľuje to často a keď dovolí, je to pre dušičky odmenou.

— Ako možno poznať, že duše prechádzajú očistcom na zemi? Niekedy možno počuť šuchot a stenanie. Pochádza to od duší z očistca?

— Často áno; týmto spôsobom prosia o modlitby, lebo často nemôžu sa ozvať, pokým sa im niekto neprihovorí.

— Niektorí spisovatelia vravia, že duše obyčajne tam prekonávajú svoj očistec, kde sa najviac previnily. Azda aj vy ste boli dlhšiu dobu v tomto internáte?

— To je pravda; ale preto, že mám povolené rozprávať len s vami, môžem byť len tam, kde ste vy.

— Povedali ste, že Pán Boh aj preto dovoľuje sa vám zjavovať na zemi, aby ste mohli vzbudiť väčšiu úctu a pobožnosť k dušičkám v očistci, a práve preto mali by ste mi dať nejaký znak na dôkaz, že ste jedna z nich, lebo inak hocikto si môže myslieť, že sa mi zjavuje zlý duch, a

to iste nepríspeje k zvýšeniu pobožnosti a horlivosti na záchranu tých úbohých duší.

— Taký znak nie je nevyhnutný. Matka predstavená všetko môže v kláštore a už aj prebudila veľkú horlivosť, s akou sestričky sa usilujú napomáhať duše v očistci.

— Mnoho vám osožily sväté omše a spoločné sv. prijímania, ktoré boli za vás obetované?

— Nemala som z toho veľký osoh, lebo málo osôb obetovalo za mňa sv. prijímanie.

Vždy som sa obávala, že ma niekto klame, preto môj spovedník mi odporúčal, aby som sa sverila pod ochranu Matky Božej a prežehnala sa. Tak som aj urobila, keď som sa priblížila k sestre Žofii. Usmiala sa iba.

Matka predstavená mi povedala, aby som vzala so sebou vo fľaštičke trochu svätenej vody a keď príde sestra Mária Žofia, mala som navlhčiť prsty vo svätenej vode, prežehnať sa a na prstoch podať svätenej vody sestre Žofii. Keď sa zjavila, vzala som do rúk svätenú vodu. Sestra Mária Žofia usmiala sa a povedala: »Prežehnajte sa, lebo takto od vás žiadajú.« Prežehnala som sa svätenou vodou a mokré prsty podala som sestre Žofii, aby aj ona vzala trochu svätenej vody. Ešte raz sa usmiala a riekla: »Nebojím sa svätenej vody, ba naopak, mám ju veľmi rada.« Prstami sa dotkla mojich prstov a tak ma popálili, že som skrikla. A vtedy po-

vedala: »Chceli ste nejaký znak odo mňa, tu ho máte, aspoň malý.«

S týmto popálením šla som k matke predstavenej a tá so štyrmi inými sestričkami prezrela ranu a nakoniec mi povedala, aby som sa vrátila k sestre Žofii a povedala jej, že je to malý znak, nech odtlačí mi na rameno celú svoju dlaň. Keď som to oznámila sestre Žofii, odvetila: »Toto vôbec nie je potrebné a verte mi, že by som tým väčšiu škodu spôsobila vašej duši ako vášmu telu.

— Ako je to, že tak veľa trpíte a pri tom je váš výzor taký spokojný, ako keby nemali ste žiadne bolesti?

— Túžba splniť vôľu Božiu a zadosť urobiť bažskej spravodlivosti robí ma takou šťastnou, že som ochotná i viacej trpieť, len aby som sa mohla čím prv dostať do neba.

— Strašne súdi Boh?

— Áno, strašne, ale aj spravodlivo.

— Keď je súd nad dušou po jej smrti, možno vidieť Pána Ježiša?

— Áno, a ten pohľad dáva duši také šťastie, že sa cíti šťastnou aj v najťažších utrpeniach v očistci.

— Kde sa koná súd po smrti?

— Tam, kde človek zomrie. Len čo duša rozlúči sa s telom, už sa koná nad ňou súd.

— Koľko ráz videli ste Matku Božiu odkedy ste zomreli a čím vás ona potešovala? Zmiernila vaše utrpenie?

— (Sestra Mária Žofia sa usmiala a dodala): Trocha ďaleko ste zašli, sestrička, ale jednako vám poviem, že voľakedy videla som Matku Božiu v roku raz a niekedy tri razy v roku, najmä na Jej väčšie sviatky. Keď prichádzala do očistca, všade nazrela a prihovorila sa každej duši. Jedným povedala: »Trpíte veľa, ale buďte pokojné, prídete už skoro do neba.« Iným povedala: »Váš očistec je skrátенý o toľko a toľko rokov, alebo mesiacov, alebo týždňov, alebo dní.« Niektorých hneď vtedy objala a vzala so sebou do neba.

— Zmiernily sa vaše trápenia?

— Ó, áno o veľa sa zmiernily. Veď môžete poznať sami, že ste zo začiatku sotva mohli niečo na mne vidieť a teraz vidíte ma celú a vždy jasnejšiu. Dúfam, že môj očistec sa tiež už skoro skončí.

— Odkiaľ to viete?

— Podľa toho, že môj anjel strážca je už veselší a zaobchádza so mnou jemnejšie.

— A kde je očistec?

— Blízko pekla.

— Sú v očistci rozdiely?

— Sú tam tri rôzne diely, záleží od väčšieho alebo od menšieho previnenia duše; každý diel je ešte rozdelený na viac častí.

— Viete o tom, že duše, čo sú v najnižšej časti, počujú z pekla strašný krik zavrnutých?

— Nie, nečujú tie výkriky, len tak, ak nie-

ktorá duša je hriešnejšia a Boh dopustí, aby tieto zúfalé stenania a výkriky počula.

— Je v očistci mnoho duší?

— Veľmi mnoho; predstavte si nekonečný dav, kde sa všetci tlačia a dusia.

— Čudujem sa, že moja mamička bola dlho v očistci.

— Toto nech vás neudivuje; pravda, sedem-násť rokov je dlhý čas, ale sú tam duše, čo sa trápia už viac ako dvesto-tristo rokov.

— Modlia sa a rozprávajú medzi sebou duše v očistci?

— Áno. Modlia sa, no medzi sebou nehovoria, sú pohrúžené v hlbokom mlčaní, len občas ťažko zavzdychajú z veľkej bolesti, ale aj vtedy sú pokojné a odovzdávajú sa do vôle Božej.

— Vedeli ste o tom v očistci, čo robily sestričky pre záchranu vašej duše po vašej smrti?

— Áno, lebo všetky duše v očistci vidia, čo sa deje na zemi, iba ak Boh za trest zbaví niekoho tej milosti.

— Vidieť oheň v očistci?

— Áno... Predstavte si ohromnú pec, kde všetko horí. Všetko horí, no, sú tam aj duše, ktoré mrznú.

— Vidíte často zlého ducha v našom kláštore?

— Vidím ho každý deň. Vidím ho pri vašej posteli, keď sa zobúdzate zo spánku a najviac pri modlitbe.

— Viete azda, či moja mamička mala veľký osoh zo svätých omší, ktoré boly za ňu odslúžené?

— To vám neviem povedať, ale buďte spokojná, lebo Pán Boh udelil jej mnoho zo sv. omší, ktoré som ja mala dostať. Keď niekto dáva na službu Božiu za duše v očistci, Pán Boh čiastku milosti zo sv. služby prideľuje osobe, ktorá na ňu dáva. Duše v očistci majú veľkú úľavu už vtedy, keď niekto dáva na svätú omšu, ale novú a väčšiu milosť majú vtedy, keď sa za nich sv. omša slúži a kňazi povinní sú spraviť to čím prv.

— Sestrička, mali ste veľkú pomoc z tých piatich sv. omší, ktoré boly za vás odslúžené?

— Ja som mala osoh iba z troch.

— A mali ste osoh z tej svätej omši, ktorú za vás odslúžil náš spovedník?

— (V rozpakoch). Nie.

Spovedník mi kázal nastoliť túto otázku, hoci ešte sv. omšu neodslúžil, len chcel vedieť, aká bude odpoveď.

— Ako a zkadiaľ ste si zadovážili rehoľné rúcho? A ten krížik je zlatý? Habit je vlnený? Čo spravíte s tým všetkým, keď pôjdete do neba?

Sestra Žófia sa usmiala a povedala: »Ó, buďte spokojná, to, čo vidíte, je iba telo vzdušné, zdanlivé.

— Vždy sa obávam, či nemám do činenia so zlým duchom, a preto vás často kropim

svätenou vodou; prečo vtedy svätená voda padá na zem a nie na vaše rúcho?

— Všetko preto, lebo moje rúcho nie je rúchom, len tak vyzerá.

— Vravíte, že vaše telo — telo vzdušné, vyzerá len ako telo, ako teda vysvetlíte, že ste ma popálili dotykcom svojich prstov, keď som vám raz podávala na prstoch svätenú vodu?

— Pán Boh mi to dovolil urobiť, aby som vám dala znak; ale verte, že vaša bolesť je nič proti tomu, čo trpím.

Istého dňa priblížila som sa k sestre Márii Žofii, pristavila som jej stoličku a ponúkla ju sadnúť si.

— Sestrička — povedala — ani neseďm, ani nestojm.

A ozaj, keď som stála ja, nuž vyzeralo to, ako by aj ona stála, a keď som sedela, videlo sa, že aj ona sedí, lebo nebola o nič väčšia odo mňa.

— Páči sa Pánu Bohu naša rehoľa tak, ako iné, keď aj u nás nie je taká veľká prísnosť?

Sestra Mária Žofia sa usmiala a s výrazom radosti povedala:

— Boh nežiada veľkú prísnosť, len zachovanie rehoľných pravidiel.

Istého dňa sám anjel strážca sestry Márii Žofie ozval sa ku mne:

— Modlite sa a starajte sa, aby sa aj iní modlili. Chcel som, aby sestra Žofia už dnes šla do neba, no, nebolo to ešte možné.

Tieto slová anjela tak pôsobily na mňa, že

som od ľaku sa chcela oprieť o sestru Máriu Žofiu, ale padla som na stôličku; takto som sa presvedčila, že pravdu vravela sestra Žofia, keď hovorila, že jej telo je len telo svetelné, vzdušné, a nie opravdivé ľudské telo.

Inokedy som sa pýtala:

— Prečo prosíte modlitby, odpustky, sv. prijímania, a sväté omše nespomínate?

— Nemám povolenie žiadať niečo väčšie, lebo nemôžem ukladať nové ľarchy reholi, ktorú urobila za mňa všetko, čo urobiť mala. Sv. prijímanie prosím preto, aby som Pánu Bohu učinila zadosť za tie sväté prijímania, čo som vynechala z vlastnej viny.

— Čo pomáha dušičkám v očistci najúspešnejšie?

— Najväčšmi im pomáhajú sv. omše, potom sv. prijímania a odpustky.

— Osožily vám vo väčšej miere sv. prijímania a modlitby, ktoré sme za vás obetovali včera a dnes?

— Áno, mám z nich veľkú pomoc a chýbajú mi celkom azda tri-štyri sv. prijímania, a dúfam, že sa vyslobodím z očistca.

— Sestrička, dúfam že mi dáte vedieť, keď pôjdete do neba.

— Buďte spokojná, vopred vám to oznámim.

Potom ešte povedala sestra Mária Žofia, že sa bude modliť, aby mi Pán Boh dal tú milosť, aby som mohla vidieť aj svoju mamičku, keď pôjde z očistca do neba.

25. mája v predvečer Svätodušných sviatkov popoludní o 4.45 hod. zjavila sa mi sestra Mária Žofia posledný raz a povedala:

— Sestrička, už idem do neba. Ďakujem vám za všetko, čo ste pre mňa vykonali dobrého. Odovzdajte moju vďaku matke predstavenej a všetkým sestričkám. Sbohom, sestrička, už idem.

Tieto slová tak pôsobily na mňa, že som padla na kolená. Nevedela som, čo sa so mnou deje. Keď som sa vzpomätala a pretrela si oči, nevidela som už nič, len čosi ľahké, biele vznášalo sa zo zeme a odchádzalo kamsi ďaleko sťa tichý let vtáčí.

Tak sa dokončilo všetko — píše sestra Mária Margita, ktorej sa zjavovala duša nebohej Márie Žofie Klo.

Od tých čias už nevidela sestru Žofiu a nič o nej nepočula, až po nejakom čase ozaj sa jej zjavila jej vlastná matka, ktorá dlhší čas trpela v očistci.

ZJAVENIE VLASTNEJ MATKY.

Sestra Mária Margita Musset, o ktorej bola vyššie reč, keď sedela vo svojej cele v piatok 3. júla 1863 popoludní, počula hlas: »Marienka, Marienka!« (To bolo jej meno pred vstúpením do rehole.) Hneď poznala hlas svojej nebohej matky, vyskočila a naľakaná sa spýtala: »Vy ste to, mamička?«

— Áno, ja som — bola odpoveď.

Ani to nemôžem vyjadriť — hovorí sestra Mária Margita, aký strašný a zdrcujúci dojem urobilo na mňa, že počujem hlas svojej matky, a ju nevidím. Opýtala som sa, či sa obrátila aj na moju sestru, ktorá tiež je mníškou, a mamička odpovedala: »Pán Boh mi nedovolil mať z jej modlitieb nijaký zisk, lebo som ju dlhší čas nechcela pustiť do kláštora. Sestrička Mária Žofia vymodlila mi u Boha milosť, že teraz môžem k tebe prichádzať a prosiť ťa o modlitby a od tých čias mi pomáhajú aj modlitby tvojej sestry.

V sobotu po spoločnej Krížovej ceste sestra Mária Margita hlboko sa zamyslela vo svojej cele nad útrapami svojej matky a plakala. Vtedy počula matkin hlas: »Teraz by si sa mala viac radovať než plakať, lebo teraz počítujem väčšiu úľavu.«

— A kdeže sa teraz zdržujete na zemi? — spýtala sa dcéra.

— Blízko Najsvätejšej Sviatosti.

— Ale sestra Mária Žofia mi prisľúbila, že vás budem môcť aj vidieť a teraz vás iba počujem.

— Uvidíš ma ešte, kým pôjdem do neba.

— Boli ste v očistci vždy na tom istom mieste?

— Nie. Zo začiatku som bola v strednej časti a od dňa sv. Moniky už som vo vyššom oddelení.

— Čo vraví Spasiteľ, keď súdi dušu?

— Nehovorí mnoho. Duša je upútaná vzhľadom a božskou krásou Krista Spasiteľa, hriechy samé prebiehajú pred očima duše, nuž ochotne prijme miesto, čo jej bolo prisúdené.

— Mali ste nejaký ošoh zo svätých omší, ktoré dala za vás slúžiť matka predstavená?

— Áno, ale ešte nie sú všetky odslúžené. Ale duša už vtedy pociťuje veľkú úľavu, keď niekto dáva na sv. omšu, keď aj táto nie je ešte odslúžená.

— A vám samej pomohly už mnoho tie sv. omše a modlitby?

— Ó, áno, necítim už ani štvrtinu tých bolestí, ktoré som mala dávnejšie, a predsa moje útrapy sú aj teraz také veľké, že to nemôžeš ty ani pochopiť.

24. júla Mária Margita spýtala sa ďalej:

— Vidieš v očistci z jedného oddelenia do druhého?

— Nevidieš, ale Panna Mária raz mi dovolila, aby som sa pozrela do nižšieho oddelenia, ktoré bolo podo mnou. To, čo som tam videla, bolo čosi strašné, čo nemôžem ani vypovedať. V týchto oddeleniach totiž sú rozličné tresty. Najväčšie utrpenia sú v najnižšom. Tam sú tí, čo žili nemravne, rúhali sa Bohu a dopustili sa ťažkých hriechov, z ktorých sa, pravda, vyspovedali, ale ešte málo odpykali na zemi. V strednom oddelení sú už menšie trápenia a tam sú duše menej hriešne. Je tam mnoho duší, kto-

ré nič nepáli, len ich trápi nevypovedateľná túžba po Bohu. Tí teraz trpia, lebo pokým žily na zemi, málo sa usilovali milovať Boha, aby sa s Ním mohli na večnosti radovať.

— Keď duša uzrie Spasiteľa, vie hneď, že je spasená?

— Áno, hneď som to poznala z božského a dobrotivého vzhľadu môjho Spasiteľa a z radosti môjho anjela strážcu.

— Prečo radšej odbývate svoj očistec na zemi blízko Najsvätejšej Sviatosti, než inde?

— Tú milosť mi vymodlila sestra Mária Žofia a Boh mi ju udelil, že som išla na sv. omšu kedy som len mohla, že som vždy deti brala so sebou a je to tiež odmena za moju starostlivosť okrašľovať oltár.

25. júla pýtala sa ďalej sestra Mária Margita:

— Mamička, horíte aj teraz, keď ste na zemi?

— Nie, sestra Mária Žofia vymodlila mi tú milosť u Boha, že už nehorím.

— Možno podľa toho posudzovať väčšiu slávu v nebi, či sa niekto dlho, alebo kratšie nachádza v očistci?

— Nie. Je veľa duší, ktoré dlhý čas sú v očistci, a predsa budú v nebi omnoho vyššie ako tie duše, ktoré sú v očistci len krátko, keď sa aj tie prvé duše dopustily na zemi viac chýb, ako tie, čo sú v očistci len krátko, lenže tie posledné príliš málo milovali Pána Boha a málo sa cvičily v ctnostiach a preto budú mať menšiu slávu v nebi.

Popoludní mali sestričky spoločné duchovné čítanie. Po duchovnom čítaní sestra Mária Margita očakávala svoju matku. Matka zjavila sa zrazu plná radosti a šťastia a povedala:

— Sbohom, drahá dcéra moja!

Vtedy sestra Mária Margita dojatá a preľaknutá povedala:

— Mamička, kým odídete do neba, splňte želanie mojej predstavenej a vyliečte mi prst a zosilnite môj zrak.

— Prst máš už zdravý — odpovedala matka. Tvoje oči budú ešte slabšie, ale budem sa modliť, aby ti aj toto bolo na osoh. Teraz, drahá dcéra moja, už idem!... Buď dobrou mníškou a buď spokojná... Žehnám ťa!...

Sestra Mária Margita kľakla a zdalo sa jej, ako by jej matka bola položila svoje ruky na hlavu; cítila tlak na hlave, ale od dojatia nič nevidela.

— Mamička zmizla skoro — hovorí sestra Mária Margita, videla som sťa by ľudské telo, ktoré sa náhle stratilo a ostalo len čosi ako by ohnivá guľa, čo sa bleskovite zdvihla vysoko a už som nevidela nič.

II.

VECI, NAD KTORÝMI SA TREBA ZAMYSLIET.

Zjavenia, o ktorých si práve čítal, drahý priateľ, ako sám vidíš, pobádajú Ťa k rozjímaniu. Sú to živé faktá a skutočné udalosti, potvrdené hodnovernými svedkami. Máš mená osôb, ktoré tie zjavenia videly, máš chronologické dáta, keď sa to stalo a kde sa to stalo, vidíš aj sám, že tieto osoby rozmanitými spôsobami usilovali presvedčiť sa, či to nie je klam a fantázia. A výsledok? Výsledkom bolo vždy a všade to, že nebola to fantázia, nebola to chorobná obrazotvornosť, ani sen, ani klam zo strany tretích osôb, ale holá skutočnosť, zdrcujúci dôkaz, že sa naozaj zjavovali duše zomrelých, čo hovorily, stenaly, prosily, dotýkaly sa a pálily. Nad tým musí sa pozastaviť všetká bezbožnosť a všetká nedôverčivosť.

Čo z toho vyplýva?

Z toho vyplýva, že je očistec, je nejaké miesto, kde duše zomrelých majú možnosť ešte aj po smrti splácať svoje dlžoby pred Bohom,

keď sa neočistily zo svojich hriechov a neodpykaly tresty za hriechy ešte tu na zemi.

Za ťažké hriechy zaslúžil si človek večný trest. Keď sa však vyspovedal, má odpustený hriech a trest večný, ale ostáva mu trest dočasný.

Za hriech každodenný Boh nám posielal dočasné tresty. Tak bol potrestaný Zachariáš, lebo nechcel veriť anjelovi, že jeho stará manželka bude mať ešte dieťa a že toto dieťa bude prorokom Najvyššieho. Tak bol potrestaný aj Mojžiš, keď pochyboval, či Boh bude chcieť ešte odpustiť a pomôcť nevďačnému izraelskému ľudu. Nuž každý hriech treba odpykať. Kto neodpyka svoje hriechy na zemi, musí za ne pykať na druhom svete, v očistci.

Sudca často odsudzuje vinníka na zaplatenie peňazitej pokuty. Ak svoju pokutu nezaplatí, musí ju odsedieť v žalári. Tak robí aj Boh. Keď hriešnik neprinesie toto malé a ťažké zadosťučinenie, aké Boh od neho žiada na zemi, musí jeho duša ako by odsedieť primeraný trest v očistcovom žalári.

Sv. Cirkev Kristova na základe sv. Písma a na základe cirkevnej tradície verí a učí, že také osoby, ktoré sa vyspovedaly zo svojich hriechov, ale ich ešte neodpykaly a tak zomrely, alebo duše osôb, ktoré sa vyspovedaly z ťažkých hriechov a aj odpykaly za ne, ale mali ešte na duši neoľutované hriechy všedné a tak zomrely, — také duše po telesnej smrti idú na mie-

sto očistenia, ktoré menujeme očistcom. Tie duše nemôžu sa dostať priamo do neba, lebo sú ešte poškvvrnené nezmazanými stopami hriechov a do neba, ako hovorí Duch svätý »nevojde nič poškvvrneného«. (Zjav. Jána 21, 27.) Boh ich nemôže poslať ani do pekla, lebo večným peklom tresce Boh len za hriechy ťažké, smrteľné, no, tie duše vyspovedaly sa z hriechov ťažkých, lenže ešte celkom za ne neodpykaly, alebo majú na sebe škvrny všedných, malých hriechov, ktoré neurážajú Boha natoľko, aby také duše trestal peklom. Preto Boh stvoril aj tretie, prechodné miesto, miesto, kde sa také duše môžu očistiť slzami, bolesťami a modlitbami, aby potom čisté a posvätené mohli sa ukázať pred najsvätejšou tvárou všemohúceho Boha.

Toto je učenie sv. Cirkvi.

Nuž naozaj je očistec?

Áno, je očistec, lebo tak hovorí večný Boh, tak celých 2000 rokov učí a verí celá sv. Cirkev Kristova, o tom nás presvedčuje aj náš vlastný rozum.

V druhej knihe Machabejskej, v Písme sv., čítame, že Judas Machabejský poslal 12.000 drachiem striebra do jeruzalemského chrámu, aby tam boli prinášané obety za duše vojakov, čo padli v boji. A hneď hovorí sv. písmo: »Preto je svätá a spasiteľná myšlienka, modliť sa

za mŕtvych, aby boli pozbavení hriechov.« (2. Machab. 12, 46.) Vidíme zo slov samotného Boha, ktorý tieto slová diktoval sv. spisovateľovi, že človek môže byť aj po smrti oslobodený od svojich hriechov. Ale toto oslobodenie nie je možné v pekle, zkadiaľ už niet východiska, kde už nepomôžu nijaké modlitby a nijaké obety, lebo je peklo večné. Nie je možné toto oslobodenie od hriechov ani v nebi, lebo v nebi je len to, čo je čisté, bez hriechu a škvŕny. Nuž, ak je nejaké oslobodenie od hriechov po smrti, je možné iba v očistci, kde podľa učenia Cirkvi svätej duša svojím utrpením a za pomoci modlitieb a obiet žijúcich ľudí môže sa očistiť od svojich škvŕn, hriechov a tak sa dostať z očistca do nebeskej blaženosti.

Židovský dejepisec Jozef Flavius v Dejinách židovského národa píše, že Izraeliti vždy sa modlievali za svojich zomrelých, ale nikdy sa nemodlili za samovrahov, čo si sami vzali život. Z toho vyplýva, že aj starí Izraeliti verili, že kto zomrie v hriechu smrteľnom, ide do pekla. Zkadiaľ ho už nijaká modlitba nevyslobodí, a kto zomrel bez ťažkého hriechu, potrebuje modlitby, aby sa očistil od svojich všedných hriechov a previnení.

A náš božský Spasiteľ, ktorý najostrejšími slovami odsudzoval rozmanité falošné učenia Židov a hlavne chybné učenia mnohých židovských učiteľov o zomrelých a vzkriesení tela, ani jedným slovom nevystúpil proti vtedajšie-

mu presvedčeniu a učeniu o možnosti očistiť sa od hriechov aj po smrti a proti obyčaji modliť sa a obety prinášať za duše zomrelých veriacich. Božský Spasiteľ tým teda potvrdil len dávnu vieru Izraela v očistec.

Ba čo viac. J. Kristus dvarazy aj výslovne zdôraznil a poukázal na to, že okrem pekla a neba je ešte aj tretie miesto — očistec. U Matúša hovorí J. Kristus: »Ktokoľvek povie slovo proti Synovi človeka, odpustí sa mu; ale kto povie proti Duchu Svätému, neodpustí sa mu ani v tomto veku, ani v budúcom.« (Mat. 12, 32.) Z týchto slov vidieť, že sú hriechy, ktoré môžu byť odpustené aj v budúcom veku. Nuž je nejaké odpustenie hriechov aj po smrti. Ale isteže nie v nebi, lebo v nebi je len svätosť, kde niet už čo odpúšťať, lebo »nevojde do neho (do neba) nič poškvrneneho«, ako píše sv. Ján Apoštol. (Zjav. 21, 27.) Ale ani v pekle nemôže byť toto odpustenie, lebo peklo je večné, a tam už niet milosrdenstva a odpustenia. Ostáva len tretia možnosť, a to odpustenie v očistci.

Na inom mieste spomína náš Spasiteľ nevďačného sluhu, ktorý svojho priateľa uvrhol do žalára, lebo mu bol dlžný trocha peňazí a zabudol, že jeho pán mu odpustil oveľa väčšiu dlžobu. Preto dal teraz pán zavrieť toho nevďačného sluhu do žalára pre jeho nemilosrdenstvo. Tu hovorí Spasiteľ o očistci: »Veru povedám ti; nevyjdeš odtiaľ, kým nenavrátiš posledný štvrták.« (Mat. 5, 26.) Tu hovorí Ježiš

Kristus o odpustení hriechov, akým Boh odpúšťa hriechy ľudí. No, nemôže tu byť reč o zemskom žalári, lebo keby Boh za všetky chyby, nedbalosti, nepravdy a iné menšie hriechy, za ktoré tiež patrí trest, chcel trestať ľudí žalárom na zemi, kdeže by sa našlo toľko miest na budovanie žalárov? A kto by bol na svete taký svätý, aby nemusel tiež občas sedieť v tomto žalári za svoje previnenia a napokon, kto by bol dozorcom takého žalára, keď každý, ešte aj ten najsvätejší človek na svete, má svoje chyby? A ďalej, ktože môže z ľudí súdiť svojho bližného za jeho hriešne myšlienky, žiadosti a tajné hriechy, keď ich nevidí a nič o nich nevie? Nuž nie je tu reč o zemskom žalári. Ale tiež tu nemôže byť reč ani o žalári večnom, o pekle, lebo v pekle nemožno už splácať dlžoby, z pekla niet už vyslobodenia. A preto aj vyššie uvedené slová Spasiteľa potvrdzujú túto svätú pravdu našej viery, že je očistec, kde ešte aj po smrti môžeme svojím utrpením splácať a vyplatiť svoje dlžoby pred Bohom a potom sa dostať na slobodu synov božích v nebi.

Sv. apoštol Pavol v pastierskom liste Korinťanom (I, 3, 13—15), spomína oheň, ktorý vyprobuje každého a očisťuje dušu. »Kto stavia na tom základe (na základe Krista) zlato, striebro, drahé kamene, drevo, seno, strnisko, každého práca bude zjavná — píše sv. apoštol, lebo deň Pána to zjaví, lebo ukáže sa to v ohni

a aké je dielo každého, oheň dokáže. Ak zostane niečie dielo, ktoré na ňom (na základe Kristovom) vystavil, dosiahne odplatu; ak niečie dielo zhorí, utrpí škodu, ale sám spasený bude, avšak tak ako cez oheň.« Čo znamená tuná toto zlato, striebro a drahé kamene? Znamenajú ctnosti kresťanské. A drevo, seno a strnisko znamenajú rozmanité poklesky, čo sa voľakedy pripojujú k ctnostiam spravodlivých duší. Napríklad spravodlivý trpí na svete úzkosti, protivnosť, kríže a útisky. Táto jeho trpezlivosť je zlato, striebro a drahé kamene, lebo je vzácna a milá Bohu. Avšak niekedy ten spravodlivý ponosuje sa a tráti trpezlivosť v svojich úzkostiach a súženiach. Táto jeho malá netrpezlivosť je drevo, seno, strnisko. Musí zhorieť drevo, seno a strnisko nedokonalosti, aby zostala ctnosť čistá, ako zlato a striebro. A keď sa duša očistí v očistcových mukách, bude pripustená hľadiť na božiu tvár. Preto píše sv. Pavol, že drevo, seno, strnisko skúsi oheň, nedokonalosti budú ohňom utrpenia odstránené z duše, ale duša bude spasená, »avšak tak ako cez oheň«.

Oheň, o ktorom hovorí sv. apoštol Pavol, nemôže znamenať oheň utrpenia a krížov v tomto živote, lebo apoštol hovorí o ohni na súde, teda po smrti. Ten oheň nemôže znamenať ani vyšetovanie na súde hneď po smrti alebo na strašnom súde na konci sveta, lebo ten oheň nielen vyšetruje a zisťuje, ale aj páli a tresce (»duša utrpí škodu«). Tým ohňom nemôže byť

ani oheň v pekle, lebo z tohto ohňa duše vychádzajú spasené a šťastné, pokým z ohňa pekelného niet už spasenia.

Teda aj sv. apoštol hovorí o ohni na mieste očistenia, cez ktorý musia prejsť duše spravodlivých, ktoré ešte nie sú celkom čisté pred tvárou Boha.

Toto učenie sv. Cirkvi o očistci potvrdzuje aj celá kresťanská tradícia, t. j. kresťanskí učitelia a spisovatelia všetkých storočí. Slávny spisovateľ druhého storočia Tertulián píše, že prinášať obety za duše zomrelých je apoštolská tradícia. Sv. Ján Zlatoústý píše, že svätí apoštolovia ustanovili a nariadili modliť sa a prinášať nekrvavé obety za tých, čo vo viere usnuli. Sv. Augustín hovorí, že tým dlhšie bude musieť trpieť duša na mieste očistenia, čím má viacej hriechov. A sv. Efrém prosí svojich žiakov a spolurehoľníkov, aby po jeho smrti usilovali sa čím prv vyslobodiť jeho dušu z očistca svojimi almužnami, modlitbami a nekrvavou obetou.

A čo nato zdravý rozum?

Aj zdravý ľudský rozum pripúšťa a žiada očistec. Sú na svete ľudia, ktorí celý život žijú v ťažkých hriechoch a až pred samou smrťou obrátia sa k Bohu a činia pokánie. Kajúcnikom prisľúbil Boh odpustenie a ozaj im odpúšťa. Tieto duše teda nepôjdu do pekla preto, lebo

činia pokánie. Ale už obyčajný ľudský rozum vraví, že nebolo by to spravodlivo, aby tieto duše, nedávno obrátené, mali ísť rovno do neba ako iné duše, ktoré nikdy nespáchaly ťažký hriech a celý svoj život slúžily verne Bohu v sebažaprení a trpezlivom znášaní ťažkých krížov.

Alebo iný častý prípad. Zvedavý zdravý rozum sa pýta, čo bude s dušou, ktorá sa síce varovala ťažkých, smrteľných hriechov, ale ani svätou nebola a zomrela v hriechoch všedných, ako sú roztržitosti na modlitbách, malá netrpezlivosť, ohováranie, luhanie atď.? Takú dušu nemôže Boh odsúdiť do pekla, lebo to by bolo nespravodlivé, keďže tá duša nie je obťažovaná hriechom smrteľným. Ale ani do neba nemôže sa dostať taká duša, lebo, ako hovorí sv. Duch v Zjavení sv. Jána »Nevojde do neho (do neba) nič poškvrneneho«. (Zjav. Jána 21, 27.) Nuž aj obyčajný zdravý rozum musí uznať, keď sa nad týmito veciami zamyslí, že musí byť nejaké tretie miesto, okrem neba a pekla, miesto, kde duša môže ešte pykať za neodpykané svoje hriechy a svojím utrpením doplniť to, čo nestačila odpykať za svojho života na zemi a tak očistiť sa ešte aj od najmensej škvrny, aby sa stala hodnou ukázať sa pred najsvätejšou tvárou Boha v nebi.

Nielen pravda, ale aj ošoh.

Je pravda viery, že je očistec. Zjavil nám sám Boh a svätá Cirkev Kristova učí o tom všetky kresťanské pokolenia. Ale nie je to len pravda, ktorú musíme veriť. Táto svätá pravda prináša aj veľký ošoh kresťanským dušiam. Pri rozmýšľaní o tej svätej pravde viery, o očistci, vidíme, aký spravodlivý a svätý je P. Boh, keď On nepripustí k sebe ani tónu hriechu a ešte aj tú najmenšiu škvrnu hriechu spáli v očistcovom ohni a len tak prijme dušu do svojho otcovského objatia. Vidíme tiež, aké krásne, čisté a oslnené bleskom musia byť príbytky nebeské a celé nebo, keď Boh žiada až také ťažké a bolestné prípravy a takú nepoškvrnenú čistotu od tých, ktorí sa tam chcjú dostať. Myšlienka na očistec povzbudzuje nás k plneniu dobrých skutkov, k zadosťučineniu a k pokute za naše hriechy, aby sme sa po smrti nemuseli dlho trápiť v očistci, ale radšie očistili svoju dušu teraz na zemi trpezlivým znášaním krížov každodenného života. Myšlienka na očistec je veľkým potešením pre tých, ktorí po mnohých hriechoch obrátili sa v pokáni voči Bohu. Nemusia sa obávať večného zatratenia. Kým ir ešte dožijú Boh života, môžu najrozličnejšími spôsobmi pykať za svoje hriechy a tak splácať svoje veľké dlžoby pred Bohom a keď sa približuje smrť, majú nádej, že nebudú naveky zavrhnutí, keď aj iba krátko pykali, lebo po

smrti božská dobrota a milosrdenstvo dáva im ešte možnosť očistiť sa od všetkých škvrn hriechov v očistcovom ohni. Myšlienka na očistec povzbudzuje nás k modlitbám za našich drahých zomrelých, aby sme im tým spôsobom preukázali svoju lásku a vďačnosť, prípadne, aby sme svojimi modlitbami, almužnami a sv. omšami za nich obetovanými zadosťučinili pred Bohom a pred nimi za svoju dávnejšiu nevďačnosť voči nim.

Ale najväčší ošoh z rozjímania o očistci pre každého je ten, že tu vidíme, akým veľkým zlom je aj hriech všedný, keď P. Boh ešte aj najmenší hriech tresce takým strašným očistcovým ohňom. Keď si človek pomyslí, že za každú lož, ohováranie, netrpezlivosť, lenivosť, roztržitosť na modlitbe atď., bude treba horieť v očistcovom ohni, — veru, každý bude dávať pozor na seba, bude sa podľa možností chrániť týchto hriechov, aby sa len nedostal do očistca,

Aké sú tresty v očistci?

Ani P. Boh nám nezjavil, ani sv. Cirkev nevyjadrila sa o tom, aké tresty sú v očistci. No, je isté, že veľkým trestom pre dušičky je to, že nemôžu ešte hľadiť do tváre trojsvätého Boha, za ktorým celý čas túžia bolestne. Ako bezútešne smúti dobrá matka po zomrelom dieťati, ako túži a vzdychá dobré dieťa za drahou mamičkou, ktorú len nedávno pochovalo, tak, ba ešte

väčšmi a ešte bolestnejšie túži a vzdychá dušička v očistci za Bohom, ktorého až teraz, po smrti, pozná najlepšie a vidí, že On je jej najlepší Otec, jej radosť jediná a šťastie, bez ktorého duša človeka môže byť len nešťastná. Smútok a bolesť duše sú tým väčšie, že duša vidí a musí uznať, že len ona sama si je príčinou svojho trápenia v očistci, lebo na svete ľahkomyselne premárnila veľa božích milostí, väčšmi milovala márný svet ako Boha a z lásky k svetu a telu spáchala mnoho hriechov. Veľké a strašné je trápenie človeka, ktorý omdlieva a hynie od smädu. Ale ešte väčšie je trápenie duše, ktorú páli túžba vzletnúť k Bohu do otcovského náručia, a tu vidí, že pre svoje neodpykané hriechy nemôže vzletieť k Nemu, lebo Boh by ju ešte neprijal do svojej nebeskej radosti pre jej škvrny.

Taký je trest duševný, aký trápi dušu v jej vnútri.

Ale v očistci je asi aj trest smyslov; trest vonkajší, akoby telesný. Svätí Otcovia Cirkvi hovoria, že v očistci je oheň, ktorý sa ničím neodlišuje od ohňa pekelného, len tým, že oheň v pekle je večný a oheň v očistci je iba časný. Lenže oheň v očistci a v pekle nie je oheň z uhlia alebo dreva, ale je to oheň nadprirodzený, o akom my nemáme ani tušenia, ktorý my nemôžeme pochopiť. Sv. Tomáš Akvinský hovorí: »Jeden a ten istý oheň trápi a páli zavrhnutých v pekle a spravodlivých v očistci.

Najmenšia bolesť, spôsobená očistcovým ohňom je väčšia ako najťažšie bolesti, aké si len môžeme vymyslieť na svete.« Nuž podľa slov sv. Tomáša duša, ktorá len s jedným-jediným hriechom všedným prechádza z dočasného do večného života, väčšmi bude trpieť v očistci, ako by pretrpela v najťažších chorobách a bolestiach na zemi. Muky očistca sú také veľké, hovorí sv. Cyril Alexandrijský, že každý smrteľník vzal by na seba radšie všetky utrpenia ľudstva od Adama až do dnešných čias, ako by mal trpieť čo len jediný deň v očistci.

Ako môže hmotný oheň páliť a trápiť dušu, ktorá je duch a nepodlieha hmote, o tom nemožno nič istého povedať. Slávni teológovia to rozmanite vysvetľujú. Nám však stačí veriť, že v očistci je určitý trest za hriechy všedné a za hriechy smrteľné odpustené síce, ale ešte neodpykané. Že oheň v očistci je, Cirkev netvrdí a nevyhlásila za dogmu, keď aj práve všetci učenci bohovedy sú tej mienky, že je tam opravdivý nadprirodzený oheň, v ktorom dušičky trpia a tým sa očisťujú od svojich škvŕn.

Kde je očistec, tiež nevieme. Niektorí teológovia zastávajú mienku, že očistec je asi vo vnútornostiach zeme a ako by s peklom susedil. Možno však pripúšťať aj to, že očistec nie je miesto (v zemi alebo niekde inde), kde sú duše zatvorené, ale že je to skôr stav, stav utrpenia a múk. Sú prípady, že človek, ktorý niekoho zavraždil, má také výčitky svedomia a také

ťažké bolesti prežíva v duši, že sa väčšmi trápi, ako keby sedel v najťažšom žalári. Podobným spôsobom môžeme si vysvetliť aj utrpenia dušičiek. Trápia sa, ale ich útrapy nemusia byť viazané k nijakému hmotnému miestu alebo priestoru. Či sa očistec nachádza na nejakom mieste alebo či je to stav, na tom nezáleží; je isté, že s povolením milosrdného Boha dušičky z očistca sa zjavovali a zjavujú sa v tej alebo inej podobe a prosia pomoc od žijúcich ľudí.

Ako dlho trpia dušičky v očistci, tiež nemáme zjavené. Ale ako vraví sv. Bonaventura, »kto viac paliva odnáša so sebou na druhý svet, ten bude dlhšie horieť.« Podľa všeobecnej mienky svätých a cirkevných učiteľov len veľmi málo duší hneď po smrti ide priamo do neba. Väčšina duší prechádza cez očistec, jedny sú tam dlhší, druhé kratší čas, ale aj ten krátky pobyt v očistci zdá sa im byť večnosťou. Za malé previnenia iste len krátko sú duše v očistci, ale za väčšie previnenia a ešte neodčinené ťažké hriechy môžu tam trpieť aj celé roky a storočia, ba aj do konca sveta. Sestra svätého Vincenta, ktorá žila veľmi svetsky a len pred smrťou sa obrátila, po pohrebe zjavila sa svojmu bratovi a povedala, že je odsúdená do očistca až do konca sveta a len sväté omše a modlitby ju môžu skoršie vyslobodiť.

Ale nemyslíme si, že tie dušičky azda nariekajú v očistci, kričia v bolestiach a že vôbec

netrpezlivo znášajú svoje utrpenia. Sv. Cirkev výslovne zdôrazňuje, že tie duše s najväčším pokojom a oddanosťou do vôle Božej znášajú svoj trest. Túžia za nebeskými radosťami a za večným šťastím, ale trpezlivo čakajú na ten čas, keď ich dopustí Boh do neba. Bolesti ich trápia, ale dušičky sa tešia aj tým bolestiam, lebo vedia, že tie utrpenia ich očisťujú a raz otvoria im brány nebeských slastí. Ba čo viac, tie duše ani nechcú vyjsť z očistca skôr, kým nebudú celkom očistené, lebo ony dobre vedia, že len celkom čisté môžu sa zjaviť pred majestátnom božím. Tie dušičky sú pokojné už aj preto, lebo vedia, že určite budú v nebi, teda že sú spasené a preto nemôžu sa už nikoho a ničoho obávať.

Bohoslovci všeobecne aj toho sa pridriavajú, že dušičky v očistci občas vedia o tom, čo sa deje vo svete, hlavne, kto sa za ne modlí, a ako sa majú ich najbližší. Môžu sa aj modliť za žijúcich, ako sa to všeobecne verí, lebo vedú, že sú duše Bohu milé a vyvolené, a ich modlitby nemôže Boh odmietnuť. Preto dobre je utiekať sa v svojich potrebách k dušičkám v očistci a už veľmi často ukázaly sa byť dobrými pomocníkmi.

Naše povinnosti k dušičkám.

Dušičkám zomrelých sme povinní pomáhať a povinní sme najprv preto, lebo:

1. Dušičky v očistci trpia a sa ťažko trápia. Horia v ohni, plačú, túžia po Bohu ako smädný človek túži za vodou a omdlieva. A všetky tieto duše sú našimi bratmi a sestrami, sú dieťkami božími. Ako sa usilujeme zachrániť dieťa, čo sa topí vo vode, ako dvíhame slepca, ktorý spadol do priepasti, tak z lásky k bližnému a z lásky k Bohu povinní sme usilovať sa, aby sme vyslobodili dušičky zomrelých z toho trápenia, v ktorom sa nachádzajú.

2. Tým dušiam sme povinní pomáhať tým viac, že samé nemôžu si pomôcť nijakým spôsobom. Sám náš božský Spasiteľ povedal, že v noci »nikto nemôže pracovať«. (Ján, 9, 4.) Tou nocou je smrť a po smrti už nikto nemôže nič spraviť, aby si zlepšil svoj osud. Podľa učenia sv. Cirkvi dušičky v očistci nie sú schopné si pomôcť, nemôžu už sbierať zásluhy, ako to mohli robiť na zemi. Pre ne už pomynul čas milosti a zásluh a ostala už len možnosť trpieť a pykať. Kto trpí na zemi, môže svojím plačom a svojimi bolesťami a ranami vzbudiť súcit u iných ľudí, ktorí mu potom pomáhajú. Ale dušičky v očistci sa nemôžu ponosovať pred nikým, nemôžu nikomu ukázať svoje rany a bolesti, nemôžu prosiť o pomoc, iba ak to niekto-rej duši P. Boh dovolí. A tie prípady nie sú až také veľmi časté.

3. Tretie, čo má nás povzbudiť k tomu, aby sme tým nešťastným dušičkám pomáhali, je to, že nejedna duša sa trápí v očistcovom ohni a

pre nás, a s našej viny. Možno, že naši nebohí rodičia z lásky k nám, svojim milovaným deťom, niečo nedobre spravili pred Bohom a teraz za to pykajú v očistci. Alebo možno, že my sme niekoho na hriech naučili, zlý príklad dali, alebo iným spôsobom sme niekoho priviedli do hriechu, za čo teraz tá duša mučí sa v ohni očistca a nám ani na myseľ nepríde, aby sme pomohli tej duše, ktorej sme uškodili.

4. A napokon aj náš vlastný ošoh a láska k sebe samým mali by nás pohnúť k tomu, aby sme všetkými možnými spôsobmi a prostriedkami pomáhali dušičkám v očistci. Náš božský Spasiteľ raz povedal, že kto čím hreší, tým bude aj trestaný. Keď my teraz nebudeme pomáhať dušičkám v očistci pre nedbanlivosť a lenivosť, Boh tak zariadi, že aj my po smrti ostaneme zabudnutí a nikto sa za nás modliť nebude. Ale keď my tu na zemi budeme milosrdní k dušičkám v očistci, Boh sa už postará, aby po našej smrti niekto zo žijúcich ešte ľudí spomenul si na nás a obetoval Bohu svoje modlitby a iné dobré skutky za vyslobodenie našej duše z očistcových múk. »Blahoslavení sú milosrdní, lebo ony dôjdu milosrdenstva« — hovorí náš Spasiteľ. (Mat. 5,7.) Ba nie len po smrti dočkáme sa pomoci a útechy, ale Boh dovolí, aby ešte počas nášho zemskeho života pomáhaly nám dušičky z očistca v mnohých časných veciach, ako sa to často vskutkuje stáva.

Akým spôsobom pomáhať?

Cirkev sv. na cirkevných snemoch Florentskom a Tridentskom vyhlásila ako dogmu sv. viery, že žijúci ľudia môžu úspešne pomáhať dušičkám v očistci svojimi modlitbami, almužnami, dobrými skutkami, ale najviac nekrvavou obetou oltára.

1. Najľahším prostriedkom pre každého človeka, ktorým môže pomáhať dušičkám v očistci, je iste modlitba.

Starší gréckokatolícky rehoľník rádu sv. Bazila Veľkého, ktorý ešte aj teraz žije, keď raz nad ránom už nespál, počul klopať na dvere svojej cely. Na jeho slovo: »ďalej« dvere cely sa otvorily, ktosi vkročil do kláštornej izbičky, dvere zavrel za sebou a bolo počuť, ako suché kosti kráčajú po podlahe k posteli starého rehoľníka. Zbožný starec sa zľakol, sadol na posteľ, prežehnal sa so svätenou vodou, ktorú vždy mal nad posteľou a spýtal sa: »Kto je to?« »Ja!« — ticho znela odpoveď. »Kto ja?« — spýtal sa naľakaný rehoľník. — »Duša« — bola odpoveď. »Čo si žiadaš?« — Prosím o sväte modlitby« — prehovorila tajomná duša. — »Dobre«, — odpovedal zbožný starec, — »ráno odslúžim za teba svätú omšu. Dušička povedala: »Ďakujem«, kostra sa otočila, kráčala k dverám, dvere sa otvorily a zatvorily. Zbožný rehoľník do rána sa modlil

za tú dušičku a ráno so súhlasom svojho predstaveného odslúžil za ňu sv. omšu.

Takých prípadov je tisíce a tisíce. Preto každý dobrý kresťan má sa modliť za dušičky v očistci, modliť sa za všetky dušičky všeobecne alebo za dušičky svojich súrodencov a známych, alebo za duše, ktoré sú najviac opustené; na ktorých si nikto ani nespomenie. Za tie duše môžeme obetovať modlitby sv. ruženca, ba čo len Otčenáš a Zdravas, odpustkové modlitby, žalm »Z hlbokosti volal som k Tebe, Pane«, ba aj iné modlitby a vzdychy, aké si uložíme sami alebo nájdeme v modlitbových knižočkách.

2. Druhým prostriedkom, ktorým môžeme pomáhať dušičkám v očistci, sú kajúcne a iné dobré skutky, obetované za tie duše. Zo života sv. Brigity vieme, že jej vlastný manžel krátko po smrti sa jej zjavil a prosil ju, aby predala strieborné záprahy a jeho kone, ktoré mal veľmi rád, a aby peniaze za to všetko rozdala chudobným a striebro a zlato, ktoré mala v dome, aby rozdala chudobným kostolom, lebo, ako poznámenal nebohý manžel sv. Brigity, taká almužna, je veľmi milá v očiach Božích a veľmi mnoho pomáha dušičkám v očistci. — Sv. Bertrand mal veľmi zbožného otca. Keď ten otec zomrel, sv. Bertrand veľmi mnoho sa modlil za jeho večné odpočinutie, hoci sám si myslel, že jeho otec nepotrebuje tých modlitieb na druhom svete, keďže celý život žil veľmi pekne a zbožne. Ale

raz v zjavení uvidel sv. Bertrand svojho otca celkom ponoreného v preveľkých bolestiach. Zbožný syn začal odteraz ťažko pykať, postíť sa o chlebe a vode, niekedy celé dni a noce na kolenách so slzami prosil Boha o sľutovanie nad otcom. A len po ôsmych rokoch ťažkého synovho pokánia oslobodil sa mu otec z očistca, ako sa o tom sv. Bertrand dozvedel v novom zjavení.

Dobré skutky, ktorými môžeme pomáhať opusteným dušičkám, trpiacim v očistci, sú nielen almužny a skutky ťažkého sebazaprenia, ale aj skutky, ktoré ľahšie môžeme vykonať. Tak napríklad keď sme chorí, naše bolesti, naše horúčky, smäd a nespavosť obetujeme za dušičky. V zime chlad, v lete zasa horúčavu, ktorú musíme znášať, obetujeme Bohu, aby pre tú našu obeť uľahčiť ráčil ťažké bolesti trpiacich duší. Ale aj každodenné práce a každodenné nepríjemnosti, súženia a kríže môžeme obetovať Bohu za dušičky v očistci a tým im veľmi pomôžeme.

3. Tretím prostriedkom a spôsobom, ako môžeme pomôcť opusteným dušičkám, je dať za ne na svätú omšu alebo aspoň vypočuť ju, a to obetovať Bohu. Dobré sú modlitby, dobré sú kajúčne skutky, ale jedna svätá omša má väčšiu cenu, ako modlitby všetkých anjelov a svätých, ako všetky dobré skutky, sebazaprenia a najťažšie muky a obete všetkých sv. mučeníkov. Jedna svätá omša má väčšiu cenu, ako

celý nekonečný svet so všetkými planetami a hviezdami, keby tento svet bol z čistého zlata a diamantov. Pre dušičky svätá omša je najistejšou záchranou, lebo to nie je modlitba človeka, modlitba krehkých ľudí, ale modlitba samého ukrižovaného Syna Božieho, modlitba Jeho utrpenia a krvi. Sv. Ján Zlatoústý hovorí, že »kedykoľvek sa slúži svätá omša, anjeli boží prichádzajú s neba a otvárajú brány očistcového žalára.«

Zo života sv. Jána Vianeya, farára z Arsu, vieme túto udalosť. Keď raz slúžil svätú omšu za istého zomrelého a došiel k hlavnej časti svätej omši, hneď po premenení videl, ako dušička, za ktorú práve obetoval nekrvavú obeť, celá šťastná a oslnená nebeskou žiarou vzniesla sa ponad oltár k nebesiam.

V Prešove už dávnejšie sa stalo, že istému gréckokatolíckemu kanonikovi častejšie sa zjavil jeho blízky nebohý priateľ a požiadal ho, aby odslúžil svätú omšu. Kanonik prisľúbil, že to urobí, duša nebohého odišla, ale na druhý deň svätá omša nebola odslúžená. Keď večer zas sa zjavil nebohý, kanonik zasa nebral tú vec vážne, lebo myslel, že je to len fantázia. Aj teraz povedal, že odslúži svätú omšu, ale ani teraz ju neodslúžil. Tretieho večera kanonik vzal k sebe 4 bohoslovcov, aby mu tvorili spoločnosť a pomáhali, keď večer pracuje a tiež aby aj oni boli svedkami, či je to skutočné zjavenie alebo len fantázia. Neskoro večer dvere

do izby kanonikovej sa otvorily a naprostriedku izby zjavil sa nebohý a vytýkal mu: »Koľko ťa už prosím, prečo nechceš za mňa odslúžiť svätú omšu?« Kanonik odpovedal, že zajtra už iste splní jeho želanie. Keď zjavenie zmizlo, kanonik sa pýtal bohoslovcov, či videli niečo. Na to oni naľakaní odpovedali, že áno, videli zjavenie toho a toho dobre známeho kanonika, ktorý vtedy a vtedy zomrel. Na druhý deň bola za tú dušu obetovaná svätá omša a zjavenie sa už neopakovala. Tá duša potrebovala k svojmu oslobodeniu už len tú jednu svätú omšu.

Ak je to tak, usilujme sa všetci čím viac pomáhať dušičkám v očistci sv. omšami, či už dajúc na službu Božiu, či už počúvajúc ju na ten úmysel a obetujúc aj sv. prijímanie. Na sv. omši sám Syn Boží prináša seba ako obetu Otcu nebeskému, krv Jeho kvapká na plamene v očistci a hasí ich okolo tej dušičky, za ktorú je svätá omša obetovaná. Tá krv Spasiteľova a Jeho rany znovu a znovu obetované Otcu nebeskému prosia o zľutovanie a milosrdenstvo a o útechu pre dušičku, ktorá sa spomína na svätej omši. Preto koho milujeme, na kom nám záleží, aby skoro bol vyslobodený z očistca, dajme zaňho na svätú omšu, obetujme zaňho sv. prijímanie a tým tej milovanej dušičke najúčinnejšie a najistejšie pomôžeme.

Toto sú prostriedky a spôsoby, akými môžeme pomáhať nešťastným dušičkám, čo trpia v očistci.

Ešte slovičko na zakončenie.

Drahý priateľ!

Keď si všetky tieto riadky pozorne prečítal a dobre sa nad nimi zamyslel, iste sa vzbudil v tebe súcit nad nešťastnými dušičkami v očistci. A keď máš k tomu aj dobré srdce a šľachetnú dušu, iste si sa rozhodol, že odteraz viac sa budeš modliť za tie dušičky a že viac budeš sa usilovať všetkými možnými spôsobmi pomáhať im v ich utrpení. Keď sa ten súcit vzbudil v tvojom srdci a keď svoje rozhodnutie vykonáš pekne, nebola táto knižočka daromne napísaná a dušičky nebudú daromne čakať na tvoju pomoc.

Ale toto všetko bolo by ešte málo. Máš kresťanskú povinnosť pomáhať druhým, hlavne nešťastným a opusteným, akými sú aj dušičky zomrelých. Ale musíš aj na seba pomyslieť. Musíš vážne a hlboko zamyslieť sa nad touto otázkou: Prečo je očistec a prečo tak ťažko trpia duše v očistci? Vyššie si už čítal, že duše v očistci trpia za hriechy všedné a tiež za hriechy ťažké, smrteľné, z ktorých sa už síce kajú, ne vyspovedaly, ale ktoré ešte neúplne odpýkaly na zemi. Keď teda za hriechy všedné, za tie malé hriechy, za tie roztržitosti na modlit-

bách, za tú lenivosť pri práci, za neposlušnosť voči rodičom, za ľahké ohováranie, luhanie, klamstvo atď. Boh tak ťažko tresce, varuj sa tých hriechov. A keď vidíš, ako tresce Boh za hriechy už vyspovedané, ale dostatočne ešte neodpykané, čiň pokánie. Tým pokánim nech bude pôst, nech bude odoprenie chutnej stravy alebo nejakého nápoja, nech tou pokutou bude nevýhodné sedenie, občas tvrdá posteľ, putovanie pešky na väčšiu vzdialenosť na púť, namáhavá práca a všetko iné obetované s tým úmyslom, aby to Boh prijal ako pokutu za tvoje hriechy. Malá, ale dobrovoľná pokuta v tomto živote má väčšiu cenu pred Bohom, ako veľká, ale nanútená pokuta na druhom svete.

Okrem pokuty usiluj sa čím viac sv. omši a sv. prijímaní obetovať Pánu Bohu za odpustenie svojich hriechov. Nebuď skúpy voči svojej duši. Keď máš z čoho, daj slúžiť svätú omšu a keď nemáš z čoho, aspoň čím častejšie pobožne vypočuj svätú omšu a obetuj ju za odpustenie svojich hriechov. Nespoliehaj sa na nikoho a nečakaj na to, že po tvojej smrti tvoje deti, alebo niekto iný, dá slúžiť svätú omšu za večné odpočinutie tvojej duše. Sv. Anzelm veľmi pekne hovorí v tejto veci: »Jedna svätá omša«, vraví, »zbožne vypočutá na zemi prináša nám väčší osoh, ako sto svätých omší, obetovaných za nás po smrti«. A pápež Lev II. hovorí, že väčší význam má, hoci malé svetielko pred nami, ako veľký lampáš, nesený

za nami. Áno, lepšie ti bude, keď teraz zapáliš pred sebou svetielka dobrých a kajúcnych skutkov a svätých omší, ako keď budeš musieť dlho čakať, kým niekto po tvojej smrti zapáli toto svetlo za tebou.

Budúcnosť a osud svojej duše každý z nás má v svojich rukách. Preto buď dobrým kresťanom, maj opravdivú lásku k svojej nesmrteľnej duši a urob všetko možné, aby si túto dušu zachránil nielen od pekla, ale podľa možnosti aj od dlhých a ťažkých utrpení v očistci.

V tom nech ti Boh pomáha!
